

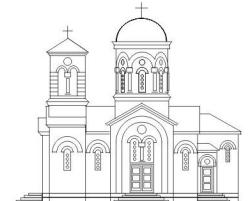
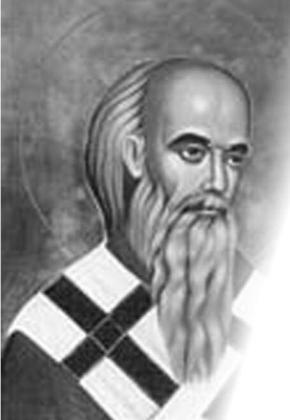
МАМА

сачувај живот мој

православни
СВЕСТИОНИК

број 8

ПРАВОСЛАВНИ СВЕСТИОНИК

Број 8, година 2005.

Издаје Братство Светог владике Николаја Охридског и Жичког
при храму Рођења Пресвете Богородице у Косјерићу

Садржај:

страна

Уводна реч.....	1
Ембриологија о настанку човековог живота.....	2
Што више абортуса.....	4
Нови светски поредак и контрола прираштаја.....	18
Њу ејџ и смањење становништва.....	23
Проблем вантелесне оплодње.....	28
Искуство гинеколога.....	32
Глас нерођеног детета.....	34
Абортуси “лековима”.....	36
РУ Нациста? RU-468?.....	37
Србија заиста умире.....	39
Ипак, ко је крив?.....	43
Христос у руским тамницама.....	44
Акатист покајаних жена.....	46
Одговори свештеника.....	54

Фотографија детета у утроби мајке,
на насловној страни, преузета са интернет презентације:
<http://www.pms.orthodoxy.ru/zhizn/material/pro-life/index1.htm>

Лист излази са благословом
Његовог Преосвештенства Епископа жичког господина Хризостома

телефон: 031-881-082

електронска пошта: crkvakos@verat.net

лектор: проф. Славица Јовановић

штампа: Арс график, Пожега

Овај број "Православног светионика" посвећен је проблему изумирања србског народа, и једној од најстрашнијих наших пошасти - утробном чедоморству.

Међутим, перспектива из које ће чедоморство бити приказано нешто је другачија од уобичајене. Наиме, понајпре овде су дати и текстови из којих се види да је убијање једног народа нешто што се систематски планира и организује. Оглед Мајка Перија, "Што више абортуса", говори о томе како је Хитлеров "нови поредак" организовао убијање нерођених Словена на окупираним територијама, и ми видимо да се све то понавља: пропаганда разврата и изопачености пропраћена је свим могућим погодностима за вршење абортуса. То исто се дешава у Србији данас! Шири се разврат, прави се неподношљива економска ситуација, нуди се абортус као једини излаз! Затим, ту је и текст Ирине Медведеве и Татјане Шишове, о томе ко финансира смањење становништва у свету и који се механизми ту примењују. Дат је и чланак г. Стојана Адашевића, познатог лекара - борца против абортуса, који се бави проблемом вештачког оплођења. За крај, као молитва, акатист који треба да чита мајка која је абортус извршила, кајући се, скупа са оцем, за такав поступак... Из књиге "Христос у руским тамницама" дат је одломак о човеку који је робијао у Сибиру и имао непрестану грижу савести због тога што је

учествовао у чедоморствима. С њим се срео архимандрит Спиридон, који је робијаше исповедао у доба царске Русије. Ту је и још неколико сведочења научника и лекара о томе шта је абортус...

Србија ЗАИСТА умире!

Стање ће, бар из земаљске перспективе, бити још теже: све више људи ће остајати без посла; прелази се на најсурогије моделе либералног капитализма; сви облици социјалне солидарности и одговорности биће протерани из наших живота...

Па ипак, наде има. Та нада је Богочовек Исус Христос, Кome се, на крају сваке Свете Литургије свештеник обраћа речима: "Слава Теби, Христе Боже, надо наша, слава Теби!" Уздајући се у Њега и творећи Његов закон, можемо се надати да ћемо опстati, иако нас време у коме живимо води ка супротним закључцима. Повратак браку и породици, верности и чедности, један је од начина наше духовне обнове; тек тако, у хришћанској браку, заснованом на љубави и међусобном поверењу, биће могуће и рађати више деце, која ће бити васпитавана као синови и кћери Оца Небеског.

Хвала "Православном светионику" који је омогућио да се овај број посвети насушној теми нашег опстанка.

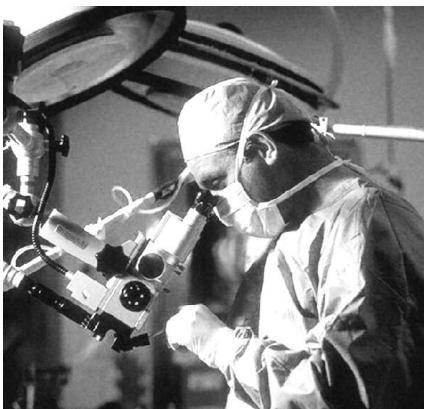
Владимир Димитријевић
Уочи Срећења 2005

Ембриологија о настанку човековог живота

Професор Кафедре за ембриологију Биолошког факултета МГУ,
доктор биолошких наука Д. В. Потлов

Зрела јајна ћелија, доспева у фалопијев канал и лагано се спушта низ њега у току неколико дана до материце, сусрећући се са сперматозоидом. Његово језгро продире унутра, и после сложеног кретања унутар јајне ћелије њено језгро које садржи генетску информацију, узету из материје својих родитеља, и језгро сперматозоида које садржи информацију добијену од својих родитеља, спајају се у једно и формирају језгрото зигота са двојним саставом хромозома, који садржи комбиновани генетски материјал. Сада немамо много права да говоримо о томе да имамо посла са јединственим организмом, али напротив не можемо сматрати другачије. Тада организам поседује уникатну, индивидуалну генетику својствену једино њему на земаљској кугли. По теорији вероватноће два генетски иста организма не могу постојати. Количина и узастопност гена у сваком хромозому не могу се поновити, њихов број и променљив

положај увек ће бити већи од броја организама, који постоје на земљиној кугли, и који су постојали у протеклих много стотина и милиона година.

Док се зигот креће у правцу материце, почиње његова прва деоба на ћерке ћелије, бластомере. Већ се прва два бластомера разликују један од другог. Један од њих даје тело човеку, други обезбеђује битицање детету унутар материце. Из њега настаје плацента, која је својим ресицама причвршћена за зид материце, амнион, штити ембрион унутар материце и испуњен је плодовом водом. Пупчана врпча спаја ембрион и плаценту. Сви ти органи служе ембриону.

Постоји мишљење, да је ембрион део тела мајке. То није тако извише разлога. Као прво, генетски је различит од мајке. Као друго, плацента не ураста у зид материце, она егзистира као плацентна баријера, која не дозвољава већини мајчиних оболења да продру до њега. Заражавање детета, по правилу, може настати само од

момента рађања. Крв мајке не може продрети унутар ембриона, по њеном саставу и групи, по генетици сваке ћелије свога тела ембрион је различит од мајке. Мајка га греје, штити, избацује угљенмоноксид и даје кисеоник и саставне материје, из којих ће се формирати његов организам. А, слагаће их у свакој ћелији по сопственом непоновљивом генетском програму.

Да ли је појава вештачког прекида трудноће убиство? Да. Само је необразованом човеку могуће "доказати", да то сићушно биће, које је у почетном стадијуму свога развоја мање од главе чиоде, још не живи, да оно не размишља, да у њему још нема тих црта које се појављују касније. Шта се може променити касније, у наставку његовог живота? Делимично се може изменити његов раст, боја коже, маса мускулатуре. Али, главно, његова генетска суштина, остаје неизмењена!

Рани стадијуми развоја кичмењака и човека су слични. На тој основи формиран је закон Ембрионалне сличности. Али сличност не подразумева идентичност. Код ембриона човека, например, постоји обележје лажних шкрга, које се неправилно тумаче као отвори. Даља судбина шкржних цепова код човека је потпуно другачија него код риба. Али чињенице су чињенице. Рани ембриони су слични. Биогенетски закон гласи, да се индивидуални развој испољава као понављање

историјског развоја. Но, из тога ништо не следи, да је дете које се развија у утроби мајке равнодушно и безлично, као пуноглавац, који се развија у оближњој бари. И у самом биогенетском закону није све безусловно. Једна од основних нејасноћа је та, што код човека уопште не налазимо неке црте које има мајмун.

Велики палац руке човека, за разлику од мајмуна, постављен је наспрам остала четири прста. Руке код човечијег ембриона нису дуже од ногу за разлику од мајмуна. Али чак и ако се сагласимо са тим

законом, то не значи, да ембрион човека може да се изједначи са ембрионом било које животиње. То је савршена разноликост класа, и савршена разноликост генетских група једне од друге.

*превод са руског
Милена Милетић*

*преузето са интернет странице
<http://www.pms.orthodoxy.ru>*

Лако је научити животињу.

Лако је научити простака.

Али је тешко научити онога, ко је ненаучен већ постао учитељ другима.

*“Мисли о добру и злу”
Свети владика Николај
охридски и жички*

Хитлерова политика контроле рађања
на окупираним словенским територијама

Што више абортуса

..Све, што су видели тог дана, од широких поља жита које зру до многобројне деце, говорило је о плодности. Изгледало је да ништа не може да поколеба животну силу тих људи. Мартин и Карл су ишли од села до села, и што су више то чинили, лица су им по-примала све озбиљнији израз. Увече су се вратили. Мартин је говорио о деци коју је видео и упозорио да ће нам та деца, кад-тад, "донети много брига, зато што су васпитана много грубље него наши људи." Док је вођа говорио међу присутнима се ширила забринутост. Очito љут, он је подвукao да је неко предложио да се у том mestu абортуси и контрацепција ставе van закона. Наставио је да би он лично стрељао takvog идиота који је то предложио. "Због многобројности породица локалног становништва погодоваће нам само ако девојке и жене тамо буду имале ШТО ВИШЕ АБОРТУСА"(1)

Било је то 22. јула 1942, истог оног дана када су нацисти почели да транспортују varшавске Јевреје у кон-

цлагер Treblinka (2).

Место збијања - штаб "Werewolf", у Совјетској Украјини. Вођа групе и заговорник абортуса - Adolf Хитлер; два човека су била Martin Bormann, његов секретар, и Karl Brant, његов лекар. Операција "BLUE", немачка војна кампања у Источној Европи 1942, трајала је већ месец дана са успехом. У Хитлеровом генералштабу се размишљало шта да се предузме са окупираним територијама. Неки су били склони флексибилнијој политици ради подршке Украјини у рату против Совјетског Савеза. Други су заговарали уништење Словена да би се обезбедиле територије за немачке колонисте (3).

На Истоку

Како се Bormann и надао, Хитлер је те вечери изабрао други тип политике и следећег дана наредио је Bormannu да разради мере контроле рађања за окупиране територије.

Борман је спремио тајно наређење које се састојало од осам параграфа, које је један историчар дефинисао као "вероватно најреакционарнији политички документ који је икад изашао из Хитлеровог штаба" (4). Он је подразумевао следеће: "У случају абортуса на источним територијама под окупацијом можемо то само поздравити, а у сваком случају нећemo их ометати. Фирер се нада да ћemo развити веома широку трговину средствима против зачећа. Нисмо заинтересовани за раст негерманског становништва" (5).

То није била прва изјава те врсте. Године 1939, 25. новембра, убрзо пошто је Пољска окупирана, нацистичка SS организација по имениу "Државна комисија за оснажење Германства" (RKFDV) (6) објављује следећи декрет: "Све мере које имају тенденцију да ограничавају стопу рађања треба допуштати и подржавати. Абортуси на територији Пољске морају се ослободити забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити без политичких ограничења. Хомосексуализам се може легализовати. Установама и лицима која се баве абортусима политика не треба да смета" (7).

Таква политика одобрена је на конференцији Министарства унутрашњих послова 27. маја 1941. у Берлину. Тамо је група стручњака

Мартин Борман

препоручила мере контроле рађања за Пољску, које су укључивале и вршење абортуса кад год га жена затражи (8). Године 1941, 19. октобра, одређене су мере које се тичу пољског становништва. Хитлеров декрет од 23. јула 1942. проширен је на друге делове Источне Европе. Хитлер је своје наређење потврдио 5. августа (9).

Карл Брандт

Пропаганда

Немачки експерти разрадили су мере за спровођење одлуке. Професор Вецел је 27. априла 1942. у Берлину објавио меморандум који је садржавао следеће: "Било какво средство пропаганде, нарочито штампа, радио и биоскоп, као и фелтоне, брошуре и предавања, треба користити да би се руском становништву сугеридала идеја да је штетно имати више деце. Морамо да подвлачимо материјалне губитке које то подразумева, као и погодности које човек може да оствари за новац који би потрошио на децу. Треба такође сугерирати и да постоји опасност по женином здрављу кад је рађање деце у питању.

С таквом пропагандом почеће и широка кампања у корист контрацептивних средстава. Треба створити индустрију контрацепције. Ни циркулација и продаја контрацептивних средстава, као ни абортуси, не

смеју се ограничавати законом (направно, само на словенским територијама, нап. прев.). Такође, биће неопходно отварање специјализованих установа и припрема особља за вршење абортуса. Становништво ће радије прибегавати абортусима ако те установе буду најбоље опремљене. Доктори морају бити способни да прискоче, без обзира на професионалну етику. Пропаганда мора да препоручује и добровољну стерилизацију" (10).

Локални лекари добили су указ по коме се абортуси спроводе у корист жене. Химлер је марта 1943. објавио декрет који то подвлачи: "Руски лекари Руске медицинске асоцијације, који не смеју да знају за ово наређење, морају да буду појединачно инструирани да трудноћу треба прекидати из социјалних разлога. То им треба објаснити тако да ни на који начин ие сазнају за право наређење" (немачких власти, као ни за циљ њихове популационе политике, нап. прев.) (11).

Немачке власти су ипак истакле да, мада од рађања деце треба одвраћати, не треба ограничавати сексуалне слободе. У меморандуму од 1944. каже се: "Да би се пропаганда водила практично, треба слободно делити контрацептивна средства (при чему цене субвенционише држава). Нема потребе да се становништву туђе крви ограничавају природне жеље, све док то не смета ограничавању репродукције међу народима туђих раса" (12).

Хајнрих Химлер

Ширење порнографије

У ствари, Немци су веома радили на ширењу "сексуалног хаоса". Они су смишљено ширили порнографију по Источној Европи да би је разорили културно, политички и духовно. Један историчар овај процес тако описује: "Немачко одељење за пропаганду морало је да у Польској организује или субвенционише неморалне булеварске представе и да штампа јефтину литературу изразито еротског типа... да би се маса држала на ниском нивоу и да би се њена пажња скретала са политици. Ти пројекти дегенерације и моралног разарања практично су били спроведени у великим польским градовима... Успеси Немаца у тој области изазвали су против-мере польског Покрета отпора.

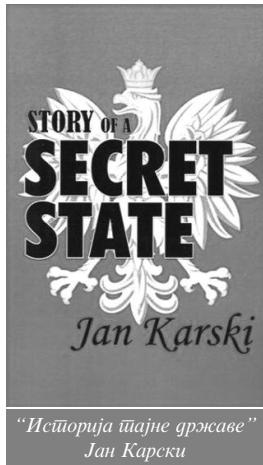
Овај је почeo да шаље специјалне "казнене одреде" који су обилазили кабаре познате по неморалу и предузимали дисциплинске мере против польских режисера "забавних" програма" (13).

Пољаци су се такође борили за своју омладину. У својој "Историји тајне државе" 1944. Јан Карски наводи упечатљив одломак из једног предавања у илегалној школи: "Драга моја децо, наш посао је веома сложен. Ви знате да непријатељ настоји да истреби пољску нацију, деморализујући и развраћајући пољску омладину. Ми, стари професори, цео живот смо посветили упућивању и оснаживању исте. Наилазимо на отпор због вас и због Польске. Борба нам није

лака. Претрпели смо много пораза. Бићемо побеђени ако видимо макар једног од вас, како иде у немачко позориште или биоскоп, чита неку погану књижуруну или похађа неки кабаре" (14).

Подстицање разврата био је саставни део нацистичких планова, мада није увек било успешно. Ерих Кох, рајхскомесар Украјине, према једном историчару то је и потврђивао: "чак и после Сталјинграда, Кох, који је увек радио на германизацији, рекао је групи новинара да је плодност Украјинаца и даље озбиљна опасност... Репортер, који је ту изјаву пренео Гебелсу, министру пропаганде, озбиљно је сумњао да ће икад бити постигнуто "изрођавање путем развраћања" с обзиром на висок морал становништва" (15).

(...) Политика контроле рађања спровођена је чак и у концлагерима. У Равенсбрику су трудне Јеврејке слали у гасне коморе. Нејеврејкама су насиљно вршили абортусе (26). Наравно, стерилизација и абортуси били су само привремена мера смањивања рађања; у великој тајности нацисти су почели да спремају логоре смрти за истребљење 32 милиона Словена.

"Историја тајне државе"
Јан Карски

Историјски корени

У лето 1932. скоро годину дана пре доласка нациста на власт, у штабу партије у Минхену одржана је конференција. На њој се говорило о Источној Европи и решено је да Немачка кад-тад окупира ту област. Стручњаци за сеоску привреду истичали су да ће освајање Источне Европе Немачкој омогућити, да саму себе снабдева прехранбеним производима, али су упозоравали да "изузетна биолошка плодност" региона мора бити заустављена добро промишљеном депопулационом политиком. Обраћајући се присутним, Хитлер је подвукao да "оно о чему смо разговарали мора да се држи у тајности" (27).

Ни с у сви посвећени нацисти ћутали. Херман Раушнинг, познати нациста раног периода, напустио их је средином тридесетих и открио њихове планове. У "Гласу уништења" испричао је о свом разговору с Хитлером 1934. на тему Словена: "Инсистирао је: 'Морамо смањити становништво и треба да разрадимо технику депопулације... Под тим ја не подразумевам обавезно уништење, него просто мере за гашење њихове огромне природне плодности... Постоји много путева, систематских и релативно безболних, у сваком

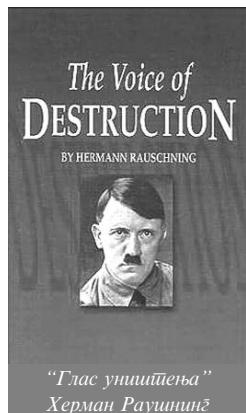

Ерих Кох

случају бескровних, да бисмо навели непожељне расе да изумру... Французи су се после рата жалили како Немаца има 20 милиона више него што би требало... Примамо критику. Поздрављамо панирање раста становништва. Али наши пријатељи ће морати да нас извине ако двадесет милиона нестане негде на другом месту... чинећи то постепено и без крвопролића, показаћемо своју хуманост" (28).

Говорећи на радном фронту 12. септембра 1936. поменуо је немачку потребу за територијама: "Колико Немачка мора да ради да би отела неколико километара тла од мора и мочвара, док се други за то време купају у изобиљу земље! Када бих ја имао Урал са његовим неисприним резервама блага и минерала, Сибир са огромним шумама и Украјину са огромним пшеничним пољима, Немачка и национал-социјалистичко руководство би остварили изобиље" (29).

Сутрадан је "Њујорк Таймс" објавио следећи коментар: "Није изражена жеља да се стекнути руски ресурси и није било јавне претње. Па ипак, кад су нестало осмеси који су те речи пратили, постало је јасно да је та идеја бачена у вртлог немачког менталитета, и да се таласи тиме изазвани могу проширити веома далеко" (30).

"Глас уништења"
Херман Раушнинг

У нацистичкој идеологији позитивна идеја "LEBENSRAUM" - немачког освајања "животног простора" на Истоку - уравнотежила је ону негативну, о истребљењу Јевреја. Септембра 1942. Хитлер је коментарисао немачке војне победе овако: "Наши успеси на Западу могу да дају само дозу шарма нашим подухватима и да оснаже нашу општу безбедност, али су наше источне победе несумњиво много драгоценеје, јер је то база самог нашег постојања" (31).

У Немачкој

У границама саме Немачке Хитлер је дugo подржавао идеју контроле рађања под надзором државе да би одстранио "неподобне". Године 1924. у својој књизи "Mein Kampf" Хитлер је писао да је једна од седам обавеза државе "спровођење практичне савремене контроле рађања" - "болесни и слаби људи су они којима се не сме дозволити да имају децу" (32).

Кад су у питању еугеника, стерилизација и абортуси, нацистичка идеологија је имала много тога заједничког са идеологијама разних левичарских удружења и групација XX века које су се бавиле контролом рађања и сексуалним реформама (британским, америчким и немачким). Као што примећује Анита Гросман, "ослањање на еугенику и расну хигијену било је типично за групације сексуалних реформиста и претпостављало је сложену амбивалентну везу између националистичке демографске политике десничарског типа и левичарских сексуалних

реформи" (33).

Гросманова подвлачи да је у току 1931. године група Хамбург - РВ (група за сексуалне реформе, тесно повезана са социјалдемократском партијом) одржала низ предавања на теме попут "Увод у демографску политику", "Расна теорија, еugenika и стерилизација", "Одстрањење неспособних за живот" (ово се односило на усмрђивање ментално заосталих, престарелих и душевно болесних људи).

Дошавши на власт, Хитлер је предузео ошtre мере за смањење прираштаја "неподобних" што је имало за последицу увођење закона о спречавању рађања потомства код људи са наследним болестима, објављеног 14. јула 1933. У доба нацистичке управе, од 320 до 350 хиљада људи је стерилисано, и не мање од стотину њих, углавном жене, умрло је приликом операције (35).

Следећи корак је био увођење абортуса. Септембра 1934. Хитлер је наредио др Вагнеру, главном лекару Рајха, да уведе "прекид трудноће код жена са наследним болестима или код жена које су зачеле од мушкираца са таквим болестима" (36). Формална легализација је извршена годину дана касније, 26. јуна 1935, уз исправку која допушта абортус све док плод не постане способан за живот. Хитлер ју је потписао, и она је садржала два услова: "Ако, по сили закона, Савет за наследно здравље донесе одлуку о стерилизацији жене која је трудна у часу операције, ако плод још није способан за самосталан

живот или ако прекид трудноће не повлачи собом озбиљну опасност по живот и здравље same жене. Плод треба сматрати неспособним за самосталан живот ако се прекид трудноће обавља пре истека шестомесечног рока" (37).

Иронијом судбине, упркос свој својој сувости, нацистички програми су у то време били мање сувори од оних за које су се бориле групе за контролу рађања у земљама западне демократије.

Узрок је био једноставан. Погибије и смрт у Првом светском рату довели су Немачку дотле да је "смртност деце" у њој била 3-4 милиона. Двадесет година од краја Првог светског рата Немачка је ушла у Други светски рат недовољно насељена и са великим недостатком младих људи. Шта год да су нацисти проглашавали, они нису могли да буду престроги кад је у питању рађање у Немачкој. Иако звучи чудно, Хитлер је био трпљиви-

ји према људској несавршености од многих заговорника контроле рађања у Америци, Британији и Немачкој и оптимистичнији кад је у питању побољшање наследних особина путем васпитања. Хитлер је своју толеранцију исказао на једном скупу 29. августа 1942. где је рекао: "Да ли се много шта изменило сада, то бих хтео да знам? Нисам сигуран, и многе ствари около уверавају ме да није. Показали су ми упитник Министарства унутрашњих послова који се даје људима које би требало стерилизати.

Др Герхард Вагнер

На најмање три четвртине питања моја мајка не би умела да одговори. Сећам се једног: "Зашто лађа, начињена од челика, плива у води, а не тоне?" Да је овај систем био уведен пре мог рођења, сигуран сам да се не бих родио!" (38).

Резултат тога је био да је нацистичка еугеника подвлачила како каквоћу, тако и количину, и да је била мање дискриминаторска од еугенике коју су подржавали богати школовани амерички заговорници контроле рађања. Та релативно велика трпљивост узнемирила је америчке групе "борца за еугенику", које су с почетка поздрављале развој догађаја у Немачкој. На пример, Вудбриџ Морис, генерални директор федерације за контролу рађања Америке, 1940. је критиковao Немачку речима: "Ми смо такође свесни проблема изградње једне расе, али се ми бринемо о квалитету наших људи, а не само о њиховој количини" (39).

Због ратних потреба и потреба за радницима у Немачкој паралелно са "негативним" еugenичким програмом постојали су и позитивни програми, који су подстицали рађање међу "погодним". Закони су ограничавали приступ методама контроле рађања и удвостручавали казне за абортусе међу "расно супериорним". Када је Немачка освојила друге земље, слични позитивни програми разрађени су за "расно вредне" групе у Северном и Балтичком региону (40). Групе, које се не сматраху германским, биле су обухваћене само негативним програмима.

Позитивни програми у Немачкој, скупа са неопходношћу скри-

вања узрока због којих Немачка настоји да Словенима и осталим мањинама помогне да смање стопу прираштаја, стварали су недоумице око нацистичке политike.

То је побудило Хитлера да каже да би "стрељао свакога ко би покушао да на Украјини забрани абортусе". На пример, у пролеће 1942. рајхсфирер SS Химлер морао је да убеђује шефа Нацистичке полиције у Польској, генерала SS-а Кригера, да делује тако да судови више не осуђују Пољаке због вршења абортуса. Слична делатност судова у Белорусији дозвољавала је генералу SS-а Бергеру да примети да неки административци "немају појма шта у ствари значи немачка политика на Истоку" (41).

Хитлерово лично мишљење

У границама Немачке, нацисти су објавили да је њихов програм усмерен на "заштиту мајчинства". Њихов прави циљ, међутим, био је повећање немачког становништва што би допринело јачини војне и политичке моћи. Идеја индивидуалних права овде није имала никаквог значења, као и у другим случајевима за време власти нациста. Хитлер је сматрао да право припада ономе ко је довољно јак да га одбрани. Слабићи, мали и беспомоћни, по његовом мишљењу, нису имали "неотуђиво" право на живот. У "Mein Kampf"-у он је писао о људима с неизлечивим болестима: "Ако више нема снаге за борбу кад је нечије здравље у питању, право на живот у овом свету борбе је окончано. Свет припада само "целос-

ном" човеку пуном снаге, а не слабом "получовеку" (42).

Захваљујући том сувором социјалдарвинизму Хитлер је сматрао да су абортуси које врше припадници "више расе" прихватљиви ради решавања друштвених проблема и спречавања породичних потешкоћа. Године 1941, у говору од 5. новембра, Хитлер је рекао да је комунални систем становљања потпуно погрешан, јер младе људе из "угледних породица" приморава да живе с личностима које су се "сасвим изродиле" (43). Да би потврдио такав поглед на ствари, Хитлер је испричао о младом човеку с којим је био у затвору после пропасти Пивског пуча 1923. Тада је имао "плодне односе" с неком девојком, која је остала у другом стању и коју је посаветовао да абортира, због чега је осуђен на осам месеци затвора. Хитлер је сматрао да је то "срамота", коју "породица младићева неће моћи да преживи", јер је "превелика". По његовом мишљењу, тог "милог младића" било је довољно само "ваљано испрашити".

Хитлерово поимање секса било је такође сасвим либерално. Он је сматрао да је хомосексуализам лична ствар појединца, а не нешто о чему треба да се брине друштво. Управо је хомосексуалац Ернст Рем више од било кога другог "учинио да би га (Хитлера, нап. прев.) увео у политички живот Немачке" (44). Један историчар примећује "Хитлер је знао све о Ремовим склоностима, али је сматрао да је то његова лична ствар. Када је Рем ступио на дужност начелника штаба SA, Хитлер, који је био званична глава SA, издао је пар-

тијско наређење по коме "SA није девојачки институт, него удружење за сувору борбу". Жалбе на приватне навике појединача одбијао је "с негодовањем и начелно", као "предубеђења" и "сасвим приватне ствари" (45).

Немачка за време рата

За време рата Немци су довели на милионе странаца ради посла у фабрикама и на фармама. Многи од ових, тзв. "гостојућих радника", биле су жене које су остајале у другом стању. Код њих у домовини абортуси су били дозвољени, и подстицани од стране нацистичког окупатора. У Немачкој, међутим, абортуси су начелно били илегални, осим лица јеврејске националности и оних за које се мислило да имају наследне болести.

У пролеће и лето 1943, у тајности, Немци су одобрили абортусе страним радницама све док дете не постане животно способно (46). Чињеница да су те раднице углавном биле слате у универзитетске клинике и средње медицинске школе и да су коришћене за обуčавање студената, говори о томе да су власти намеравале да абортусе у будућности учине шире доступним. И овде се, наравно, мислило расистички. Жене које су, очито, биле "немачке или сродне крви" и оне "које су стварале добар расни утисак" могле су добити забрану абортуса, без обзира на то што су биле стране раднице (47).

Легализација абортуса ишла је обратно од освајања територија. Прво су то "право" добиле жене из

Источне Европе, а затим и из Польске. У откривеном нацистичком документу описане су етапе: "Државни министар здравства (Conti) је директивом од 11. марта 1943. рекао да се трудноћа жена-радница из Источне Европе може прекидати по жељи. Химлер је о томе издао декрет 9. јуна 1943, а првог августа га је допунио Наређењем о допуштању абортуса код жена из Польске" (48).

Као и на окупираним територијама, кампања је спровођена пропагандом која је истицала потешкоће везане са рађањем деце. Нагласак је стављен на одвајању детета од запослене мајке одмах после рођења, да би се тиме мајчинство учинило мање битним (49).

Проширење легализованих абортуса у границама Немачке изазвало је протесте лекара. Тајни извештај полиције од 25. октобра 1943. садржи исказе лекара против нове политike абортуса. Неки лекари (углавном римокатолици) нису се саглашавали с њом, јер "одлука не одговара моралним обавезама лекара да чува живот" и подвлачили су да медицини није дозвољено да прави разлику по националној основи. С друге стране, многи "политички озбиљни" лекари, признајући "расне узроке", ипак су схватали да је та политика "опасан експеримент". Они су истицали да ће "ако наредба постане позната, бити дато одобрење да абортусе врше и сами Немци" (50). Ово последње показује да су, без обзира на закон, абортуси били дос-

тупни и "здравим, плавокосим Аријцима" Немачке.

Извођење на суд

Хитлер се свог плана борбе за "животни простор" на Истоку држао све до самоубиства у берлинском бункеру, када су руски војници од њега били удаљени свега неколико квартова. У свом последњем упутству шефу немачког генералштаба Кајтелу, 29. априла 1945, он подвлачи да је "циљ, као и досад, - освајање нових територија на Истоку ради немачког народа".

Леонардо Конити

После рата, на Нирнбершком процесу на одговорност су били позвани многи од оних који су учествовали у злочинима против човечности. Пошто је рајхсфирер SS Химлер извршио самоубиство, нико од учесника програма контроле рађања RKFDV није био испитиван кад је Међународни војни суд судио нацистичким руководиоцима. Ипак, између октобра 1947. и марта 1948. Војни суд САД у Нирнбергу саслушавао је представнике RKFDV по тачки осам. Међу оптужбама била је и та "да је заштита закона била укинута кад су у питању нерођена деца руских и польских мајки у нацистичкој Немачкој. Абортуси код тих жена су подстицани, па чак и изнуђивани" (51). Одбрана је рекла да абортуси нису чињени насиљно. Формално, то је било тако, међу нацистичким документима је био један који гласи: "Јасно је да расно непуноцено потом-

ство источних радника и Польака треба ограничавати што више. Мада прекид трудноће мора се спроводити на чисто добровољној основи, у сваком случају треба применити притисак" (52).

Један од оптужених био је генерал-пуковник SS-а Рихард Хилдебрант, директор Главне управе за расе и колоније RKFDV у Берлину. На саслушању је протестовао због оптужби "јер до дана данашњег нико у прекиду трудноће није видео злочин против човечности". Његов протест није имао ефекта. У тој области, као и у многим другим, Нирнбершки процес поставио је нове оријентире и оптужени је осуђен на 25 година робије (53).

Остале казне су се кретале од доживотне робије, на коју је осуђен Улрих Грифелт, главни и одговорни извршилац RKFDV, до десет година Фрицу Швалму, чиновнику, одговорном за расистичка истраживања о томе да ли је жена абортирала.

Конвенција о геноциду

Послератна светска осуда нацистичке идеологије довела је до дефинисања новог злочина у међународном законодавству - злочина геноцида. члан 11. "Конвенције о спречавању и кажњавању злочина геноцида" дефинише геноцид као "акцију учињену с циљем да се уништи, у целини или делимично, национална, етничка, расна или религиозна група".

Ослењајући се на искуство с нацизмом, 11. члан. дефинише "примену мера усмерених на спречавање

рађања у некој таквој групи" као чин геноцида (55). Нацистичка политика у Источној Европи обезбеђује историјски контекст за тај део конвенције. Било која нација, организација или појединача који примењује такве мере криви су за геноцид по међународном законодавству. Још важније је да било какво лично учешће у таквим делатностима може да се сматра "злочином против човечности", чак и ако су сличне акције легалне у земљи у којој се дешавају. У САД Закон о геноциду примењује се с нарочитом снагом. После ратификације у Сенату он има силу као Устав, и изнад је свих других закона и судских решења. Сваки човек који учествује у сличној делатности може бити оптужен за геноцид.

Резиме

Нацистичку демографску политику можемо овако резимирати:

1. Биле су разрађене медицинске и законодавне мере за контрацепцију, абортусе и надзор над децом чији је циљ био смањење природног прираштаја у непожељним групама становништва. Контрацептивна средства била су широко доступна и често су дељена бесплатно. Абортуси су били легализовани, безопасни и лако доступни на специјалним клиникама или код локалних лекара. Мајке које су биле приморане да раде на силу су одвајање од деце у раном дечјем узрасству, да би мајчинство било што небитније.

2. Контрола рађања је код нејеврејског живља спровођена добровољно, али увек под притиском

који се у најмању руку састојао од тврђење да је избегавање рађања детета лакше него његово подизање. За оне који су живели у тешким условима то је било довољно да би попустили пред притисцима. Код Јевреја су стерилизација и абортуси често били принудни.

3. Средства масовних информација су заједнички радила на пропаганди таквих мера истичући личне проблеме који настају због више деце и учећи људе како помоћу мера контроле и абортуса може да се избегне рађање. Подстицани су порнографија и секс без деце (укључујући ту и хомосексуализам) са циљем слабљења породице, одвраћања од политичког отпора и разарања духовних вредности.

4. Углавном, као и тотално уништење, истински циљ ове политике - смањење броја непожељних група становништва - чуван је у строгој тајности. То је повремено доводило до сукоба између твораца ове политike и њених извршилаца, који каткад нису знали њене циљеве. После рата нацистичка политика у области демографије и Источној Европи довела је до појава новог појма у међународном законодавству - злочин геноцида.

Извештај
Б.Д.

Списак литеатуре

1. Александар Далин: "Немачка управа у Русији, 1941-1945" (Лондон, 1957), 141; Клариса Хенри и Марк Хилел: "Чисте крви" (Њујорк, 1976), 148; Игор Каменецки: "Немачка политика Лебенстраум у Источној Европи током II светског рата" (докторат, Универзитет Илиноис, 1957), 172-173; Игор Каменецки: "Тајни планови нациста у Источној Европи" (Њујорк, 1961.), 143; Јоаким С. Фест: "Хитлер" (Њујорк, 1975). 683-84.
2. Нора Левин: "Потпуно уништење" (Њујорк, 1973.): 232-233;
3. Johnen fon Lang, Klaus Sibil: "Секретар", (Њујорк, 1970), 209-11; Дејвид Ирвинг: Хитлеров рат (Њујорк, 1977). 402-03; Роберт Л. Кел: "RKFDV: немачка политика пресељавања и демографије 1939-1945. год." (Кембриџ, 1957), 227.
4. Далин: "Немачка управа", с. 141.
5. Леон Польаков: "Жетва мржње" (Сиракуза, Њујорк, 1954), 272-74, "Нирнберг", №1878; Далин: "Немачка управа", 457. Немачки текст у књизи Каменецки: "Тајни планови нациста", 197-99.
6. О RKFDV код Кел: "RKFDV"; Каменецки: "Тајни планови нациста"; Михаел Р. Марус: "Непожељни: европски одбаченици XX века" (Њујорк, 1985.), 219-227; Ана Брамвел: "Крв и тле" (Аботструк, Енглеска), 1985, 146.
7. Каменецки: Немачки "Lebensraum", 171.
8. Раул Хилберг: "Уништење европских Јевреја" (Чикаго, 1961), 642. "Нирнберг": NG-844.
9. Далин: "Немачка управа", 457.
10. Польаков: "Жетва мржње", "Нирнберг", NG-2325.

-
11. Саслушања ратних злочинаца пред Нирнбершким војним трибуналома (даље: НВТ), (Вашингтон, 1949-54) В: 109. Руским лекарима биле су познате измене закона о абортусу. Године 1920, Лењин је, први у свету, легализовао абортусе на женин захтев. Године 1936, кад је расла ратна напетост, Стаљин је прогласио абортусе нелегалним. Едвард Г. Кар: "Социјализам у једној земљи" 1924-26, 3 тома (Лондон, 1958), И, 28-29, 33. Ричард Стјартс. "Женски ослободилачки покрет".
12. "НВТ", IV: 1122, Нирнберг, №5311.
13. Каменецки: "Тајни планови нациста", 114.
14. Јан Карски: "Историја тајне државе", Бостон, Houghton Mifflin Co., 1944, 307, стр. 243.
15. Далин: "Немачка управа. Учешће "новинарчића" није чудно. За разлику од цркве или официра, веома мало средстава јавног информисања припадало је антинацистичком покрету отпора.
16. Грауле, Хајнц Моше: "Успон савременог јудаизма - интелектуална историја немачког јеврејства 1650 - 1942"; Хантингтон Н. И., Роберт Е. Кригер - издање, 1978, стр. 92. Фридрих Вслики је такође био непријатељ, историјског Хришћанства.
17. Вилас Р. Дуел: Народ под Хитлером (Њујорк, Харкорт Брејс и компанија, 1942.), 189-190. Цифре у овом одељку су одатле.
18. Роберт Н. Проктор: "Расна хигијена" (Кембриџ, Харвард јуниверзитети прес, 1988.), стр. 123; види такође: Citta Serrenx: "У ту тмину", (McGrow Hill, NY 1974.), стр. 62.
19. Леон Польаков: "Жетва мржње" (издање Сиракушког универзитета, Њујорк 1954.), стр. 192.
20. Џералд Рејтлинцер: "Коначно решење", Thomas Joseloff, NY, 1961, стр. 188-189. Такође: Нира Фелдман: "Концлагери и тотално уништење" у "Тотално уништење", Јерусалим, 1974. стр. 88.
21. Кристофер Торн: "Allies of a Kind", (Oxford University press, NY, 1978.), стр. 158-159.
22. Еugen Кохан: "Теорија и пракса пакла", Berkley Books, NY.
23. Јад Вашем, Документи о тоталном уништењу, Јерусалим 1981, стр. 168.
24. Исто, стр. 401.
25. Исто, стр. 451.
26. Нира Фелдман, Исто, стр. 84-85.
27. Херман Раушнинг: "Глас уништења", NY 1940, стр. 34-38; Џозеф В. Шехтман: "Европска пресељавања народа 1939-1945" (NY, 1946), стр. 266, стр. 296. Почетком 20-их година Хитлер још није решио да ли ће Немачка да се уједини са Британијом и отети тле Русији или ће се ујединити са Русијом и уредити своју светску трговину. Развој Хитлерових идеја видети у: Еберхард Јакел: "Hitler's Weltanschauung" (Middletown, CN, Wesleyan University Press, 1972.), стр. 32. Била је неопходна строга тајност не да би се сакрила основна идеја да Немачка намерава да освоји земље на Истоку, које припадају Русији, о чему је Хитлер писао у памфлету на ову тему још 1926, као и у другом тому "Mein Kampf". Тајанственост је морала да скрива чињеницу да су хитлеровски планови били реални, а не проста политичка поза, као што су неки мислили. У својим јавним наступима 20-их година Хитлер је јавно превиђао

-
- чињеницу да је источна Европа већ била насељена. Током 30-их година политика "депопулације" морала је да се скрива, чак и кад су словенске територије биле окупиране. Један аутор претпоставља да је те идеје разрађивао Алфред Розенберг. Види: Луис Лео Скајдер: "Хитлеризам: гвоздена батина у Немачкој (Monawak Press, NY, 1932.), стр. 145.
28. Раушнинг. Исто, стр. 137-8, види: Адолф Хитлер: Мој нови поредак, изд. Раул де Пуси, Њујорк 1941., стр. 619. Жорж Клемансо, француски премијер, говорио је да има 20 милиона Немаца више.
29. Хитлер, Мој нови поредак, стр. 400; такође: Разговори с Хитлером, за столом, Weidenfeld and Nicholson, London, 1953., стр. 261-262.
30. Хитлер: Мој нови поредак, стр. 401.
31. Хитлер: Разговори за столом, стр. 697.
32. Луис Л. Снајдер: Хитлеровски Трећи рајх: документарна историја, Чикаго, 1981.
33. Анита Гросман: Задовољство је - домаћа срећа: масовна организација сексуалних реформи за радничку класу Вајмарске републике, у књизи: М. Добковски. И. Валиман: "Ка totalном уништењу: социјална и економска криза Вајмарске републике" (Westport, CN, 1983.), стр. 271.
Ради поређења с америчким покретом за контролу рађања, види М. V. Perri: "Како је планирано материјниство добило своје име, "Међународни преглед природног планирања породице", X:3, Fall 1986, стр. 234-42.
34. M. Burleigh – Wolfgang Vinerman: Расистичка држава: Немачка, 1933-1945, Кембриџ 1991. стр. 136.
35. Исто, стр. 138.
36. Исто, стр. 253.
37. Исто, стр 140-141.
38. Адолф Хитлер: Разговори за столом, стр. 674-75.
39. Британски преглед контроле, XXIV:3 (јануар 1940.).
40. Каменецки: Немачки Lebensraum, 175, NMT, IV, 1077-79, Нирнберг, No1803, No3520.
41. Каменецки: Немачки Lebenstraum, 173, Химлеров досије, 1302, Folder N. Нирнберг, Но3134.
42. Хитлер: Mein Kampf, 257.
43. Хитлер: Разговори за столом, стр. 112-113.
44. Хајнрих Хон: Поредак лобање, или историја SS, New York 1966-1967.
45. Исто, стр. 81.
46. Р. Н. Проктор: Расна хигијена, стр. 123,366.
47. Исто, стр. 123.
48. NVT, IV: 1082, Нирнберг, 1753 - ПС, No3250 (Источни радници), НО-1384 (Польске жене).
49. NVT, IV, 1122-27, Нирнберг, No5311.
50. NVT, 1081-84, Нирнберг, No3512.
51. NVT, IV, 1077.
52. NVT, IV, 112. Немачка војна наредба од 13. јула 1943. "О интензификацији про-

тивмера" против Украјинаца, укључујући "насилне абортусе трудних жена". У књизи: В. Манчестер: "The arms of Krupp" (NY, 1964, 1965, 1968), стр. 486. Насилни абортуси су вероватно били казна за жене које су затруднеле одбијајући да раде у Немачкој, види: Далин: "Немачка управа", стр. 435, стр. 458.

53. NVT, IV: 1076, 1081, 1090.

54. Хана Арент: Ајхман у Јерусалиму: оглед о баналности зла, Viking Press, New York, 1963, стр. 222-223.

55. Нехемиах Робинсон: Конвенција о геноциду / Коментари (New York, 1960); Лео Купер: Одвраћање од геноцида, New Hawen, 1985, стр. 241.

О пореклу појма "геноцид", види Рафаел Ломки: "Водећа власт у окупираниј Европи", Вашингтон, 1944. стр. 79.

*Пријеузето из часописа
"Књижевне новине"
15-30 септембар 2001.*

БЕСЕДА о другом доласку Христовом

А кад дође син човечји у слави својој и сви светли анђели с њиме, онда ће сјестити на пријестолу славе своје (Матеј 25, 31)

Овако рече Господ, и то баш пред само најужасније понижење Своје, пред везивање, пљување, шамарање, исмевање и распеће. У најцрњим часовима Он говори о најведри-

јем и најславнијем часу Своме. Пред ужасни и бедни излазак Свој из света Он говори о Своме поновном доласку у слави Својој. Најпре је дошао из пећине Витлејемске, скромно и невиђено, а идући пут доћи ће на облацима од ангела Својих. Први пут је као никao из земље, а други пут ће се јавити с неба. Први пут је стајао и клечао на земљи, а други пут ће да седи на пријестолу славе своје.

И кад поново дође у слави Својој не ће бити невиђен ни за кога. Нико не ће питати, као звездари при Његовом првом доласку: где је Цар? Сви ће овога пута видети Цара и познати Га као Цара. Но то виђење и познање некима ће бити на радост а некима на страх и ужас. Замислите радости оних који су Његову заповест испунили, који су у Његово име молитве и добра дела вршили, а нарочито оних који су за Његово име пострадали! И замислите страха и ужаса оних, који су га пљували и шамарали и распели у Јерусалиму, као и свих оних који се кроз векове подсмејаву чудесима Његовим, ругају имену Његовом, газе заповести Његове!

Господе милостиви, опрости свима нама који име Твоје призивамо а по немоћи грешимо, опрости нам пре онога величанственог и судбоносног часа када се будеш јавио у слави Твојој, са онима светим ангелима Твојим. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Свети владика Николај
охридски и жички*

Нови светски поредак и контрола прираштаја

Кад год почне да се говори о тзв. "планираном смањењу рађања", чуће се неко ко вели: "Да, наравно, Русији то не треба. Нас је и тако и овако све мање и мање. Али, шта ћемо с Кинезима и Индијцима? Ко ће њих да храни? Где да се они сместе? Ко ће за њих да нађе посла? Не смањивати број становника у тим земљама значи изазивати глад, злочине и ратове."

Пропагатори мита о пренасељености, поред конкретних манипулација, користе и једну, да тако кажемо, основну: они друштвено богатство приказују у виду "медењака" којих "нема за све". При том, медењаци су већ печени, спремни, и зато, што мање уста, то више медењака.

А у самој ствари све је обратно. Друштвено богатство, те "медењаке", неко стално треба да пеке. То није манна са небеса, него производ људског рада. И што више пекара, то више медењака. Наравно, ако се производња нормално организује. Уз то, што више рођених, то већа шанса да се појаве таленти, генији, који ће открити нове начине исхране, изворе

енергије и остало, што ће обезбедити живот и нове ресурсе за "медењаке".

Лаж о претњи пренасељењу оповргло је на стотине научника. Један од најугледнијих је демограф-економиста Колин Кларк. Изучивши стање ствари у мноштву земља у развоју, открио је да је темпо раста друштвеног производа већи управо тамо где брже расте број становника.

Године 1987. у Јужној Кореји густина насељености била је четвороstruko већа него у Кини, а на Тајвану петоструко. У Кореји је национални доходак по глави становника био седам пута већи него у Кини, а на Тајвану осам пута. Уз то, Колин Кларк је анализирао могућности исхране становништва планете на основу обрадиве земље. Високо технолошке методе обраде земље још пре десет година дозвољавале су да се на Земљи прехрани 35,1 милијарди људи. То би било могуће ако би се људи хранили на "амерички начин". Ако би се упражњавао јапански начин исхране, који је скромнији, било би могуће прехранити 105 милијарди уста.

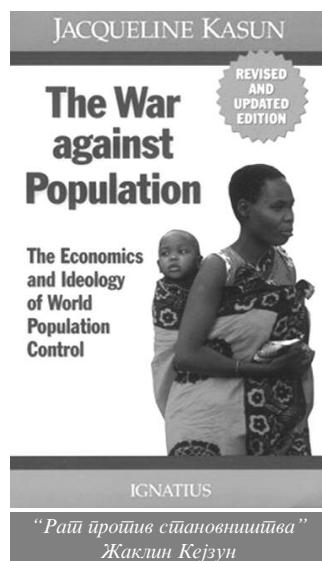

Роцер Ревел, бивши директор харвардског центра за демографска истраживања, слаже се са Кларком. По његовим проценама, сеоска привреда света могла би пуновредно (2500 калорија дневно) да храни 40 милијарди људи. Уопште, мит о глади као последици пренасељености не може да издржи никакву критику. Исто се може рећи и о миту о пренасељености као узроку злочина. Можемо навести мноштво примера слабо насељених земаља у којима је стопа криминала висока с једне и густо насељених земаља, попут Непала, где је криминалитет минималан. Тамо не само да не убијају и не краду, него се и не разводе. Иако је развод законски допуштен, развода нема - НИЈЕДНОГ!

У "Меморандуму о националној безбедности САД" озбиљно се разматрало колико је потребно смањити становништво Египта да би Израел (а с њим и Америка) сачували кључне позиције на Блиском Истоку, с обзиром на све већи природни прираштај Арапа. Било је изражено жаљење што је због сукоба у Источном Пакистану дошло до уласка мноштва избеглица у Индију. Шта је огорчило писце "Меморандума"? Ево: "Долазак нових девет милиона емиграната поништио је осмогодишње напоре Асоцијације за планирање породице, захваљујући којима је успело да се спречи рађање девет милиона деце.")

Читаћ, и по ко зна који пут си запањен "политичком коректношћу" новог нацизма. У Хитлеровој Немачкој масовно уништење људи називало се санацијом (оздравље-

њем). У данашњој Колумбији убијање деце - бескућника називају "социјалним чишћењем". А у Бразилу се тим "племенитим послом" баве тзв. "Комитети пажње".

У књизи Жаклин Кејзун "Рат против становништва", објављеној 1988. у САД, постоји поглавље "Међународна помоћ САД и контрола становништва". У њој пише да је од 1965. до тада Америка уложила у смањење броја становника у разним земљама света двоструко више него све остale државе узете скупа. Управник Агенције за међународни развој др Рајмарт Т. Равенхолт у свом интервјуу листу "Сент Луис Поуст Диспеч", од 22. априла 1977. изјавио је да је, зарад остварења економских интереса САД, потребно стерилизати четвртину жена света способних да рађају.

Међутим, у Индији (и у неким другим земљама), стерилизо-

вали су не само жене, него и мушкица. Још 1966, пре но што је Америка развила широку кампању у области "економије рађања", председник Џонсон је неколико пута одбио да пошаље зрно пшенице Индусима који су умирали од глади. Захтевао је да претходно индијска влада пристане на широко заснован програм ограничавања рађања. Када су, на крају, власти Индије пристале, Џонсон је извесно време оклевао, чекајући да

види да ли се програм спроводи. За то време, Индуси су наставили да умиру од глади. На другом месту, у књизи такође америчког аутора, Едварда Полмана, "Како убијати становништво", описује се стерилизација Индуса на најразличитијим јавним местима, све до аутобуских станица. На сваком стерилизацијском пункту вршено је по 20 вазектомија (стерилизација мушкица) на сат!

Наравно, добровољност ове акције била је веома условна. У једном индуском селу сто посто брачних парова способних за рађање сагласи-ло се да "испланира породицу" (углавном путем вазектомије) да би село добило - нови бунар! У другим селима сиромашним сељацима давали су малу надокнаду за то што је 75% мушкица пристајало на то да буду стерилизовани.

Али Американци су желели да "економисаје децом" буде брже, па је добровољно-принудна стерилизација постала ПРИНУДНА! За шест месеци у Индији је, 1976. године, стерилисано три милиона људи.

Рајмеран Ганди

Многи су, после примене тог "најпоузданјег начина контрацепције" (како каже Руска асоцијација за "планирање породице") постали инвалиди или умрли. Шта да се ради! Нема реформи, као што ми у Русији сада знамо, без жртава. Зато су урођеници захваљујући америчким парама добили бунар по највишим стандардима цивилизованог света.

Програм стерилизације у Салвадору, који финансира Агенција за међународни развој (AMP), подразумева 20.000 стерилизација годишње. А у Бангладешу програм AMP директно повезује смањење рађања са "заштитом мајчинства и деце". Децу су лечили од дијареје само под условом да њихове мајке пристану на стерилизацију. Рачуница је била прецизна: Бирајући између живота и смрти већ рођеног детета, жене су биле спремне да више никад не рађају.

А ево како су "развијане сеоске области" у Индонезији. Американци су тамо пробали такозвани сеоски систем ("village system"), покривши земљу мрежом са 30.000 пунккова за планирање породице. "Центар" (влада Индонезије) је постављао циљ: у том и том року толики и толики проценат грађана обухватити контрацепцијом. Активисти који су то спроводили добијали су премије за испуњену норму. А села - додатну храну, медицинску помоћ и остала добра.

А каква је ситуација била у Кини? Јавно се одричући кинеског програма "Једно дете - једна породица",

који подразумева насиље абортусе, принудну стерилизацију и убијање новорођенчади, Агенција за међународни развој била је ипак главни покровитељ Међународне федерације за планирање породице и Фонда за становништво при Уједињеним нацијама, који су финансирали кинески програм.

Уз то Кинези и Американци су активно размењивали научнике - "планере породице". Кина је постала прави полигон за таква "истраживања". Новинар Кристофер Рен је у "Њујорк Таймсу", од 16. маја 1982. писао о хиљадама Кинескиња које су хапшene и примораване да врше абортусе: "Држали су их у затворским ћелијама или јавно срамотили, пред гомилама људи, приморавајући их да абортирају. Патроле су хватале жене на улицама и у

марицама их одвозили у абортерске клинице". Мајкл Винк је у "Вол Страт Џурналу" писао о женама "везаним конопцима, које су у приколицама за стоку гонили на абортусе". А Стивен Мошер у "Пипл Рипаблик Прес" је говорио о убијању новорођених девојчица у Кини: "Могу да их закољу, утопе или просто оставе да умру од глади и хладноће."

Не скрећемо пажњу на новац случајно. У "Меморандуму Асоцијације за међународни развој" (1982) јасно се указује да ће сви међународни

програми за контролу раста становништва пропasti ако их САД не буду финансираle, и ако ДАВАЊЕ КРЕДИТА ОДРЕЂЕНИМ ЗЕМЉАМА НЕ СТАВЕ У ДИРЕКТНУ ЗАВИСНОСТ ОД ИСПУЊАВАЊА ЗАДАТКА У ТОЈ ОБЛАСТИ!

У Индији су нам причали како су представници власти долазили у села, хватали мушку децу од 15 до 17 година и у препуним камионима их возили на "малу прсту операцију" (како стерилизацију зове "Асоцијација за планирање породице"), заувек лишавајући дечаке права да постану мушкирци.

У Никарагви ствар су решили радикално: један од првих указа сандинистичке власти после свргавања проамеричког диктатора Сомозе био је затварање свих клиника за планирање породице које

финансира AMP.

Ни у Ирану "планери" нису добро прошли. Ирански шах је био велики пријатељ САД. Уз помоћ AMP, Међународне федерације за планирање породице, Патфајндер фондације и универзитета Северне Каролине и Чикага и Форд фондације, он је развио снажну активност око планирања породице у својој земљи. Министарство образовања је у нове уџбенике убацило садржаје о сексологији и контрацепцији (као сад у Русији!), припремајући учитеље да се

Стерилизација жена у Индији

баве секс-просветом. На хиљаде добро плаћених лекара борило се против "нежељене деце"... Али, шах је свргнут, а Хомеини је, чим је дошао на власт, растерао "планере" и њихове спонзоре.

Али, авај, то су појединачни случајеви. Кад неко запањено пита: "Зашто ми? Шта ће нама центри за планирање породице? Ми изумире, Русија изумире, а народи у Африци и Азији рађају се у великим броју...", треба му рећи: то је зато да, кад се опаметимо, буде прекасно, јер ће тачка повратка са границе демографске катастрофе бити пређена.

Ирина Медведева
и Татјана Шишова

Пријевод са руског
В.Д.

Пријевод из часописа
"Књижевне новине" број 1054

Јер си Ти створио шта је у мени, саставио си ме у утроби матере моје.

Псалми Давидови
139, 13

Микроб душе

Грех је микроб душе.
Од свих микроба у свету грех је најпостојанији и најплоднији.

Један једини грех је довољан, да сруши најмоћнијег човека. Као када се један једини црв увуче под кору најмоћнијег храсте! Ко ће кога лакше уништити: црв храст или храст црва? Јасно је, да ће пре црв уништити храст, него храст црва.

Размисли и сам, да ли у твојој души има ишта тако перзистентно и тако свагда присутно као грех.

И милошту мајчину памтићеш, и заборавити. И помрле пријатеље помињаћеш, и замукнућеш. И својих добрих сећаћеш се, и оканути се. Али грех, који си учинио пре четрдесет година, свако јутро виче ти: добро јутро, и свако вече: до виђења! Виче, и викаће, и неће замукнути за читаво столеће.

Грех се множи брже него ишта на свету. Грех као да осећа своју моћ у множини, и као да сазнаје, да је његово име части - легион.

Први плод греха јесте већи грех. Непослушност може да роди убиство. Првородни плод непослушне Еве био је Каин братоубица.

"Мисли о добру и злу"
Свети владика Николај
охридски и јесички

Њу Ејџ и смањење становништва

Силе зла, скривене у тами тајних друштава, које данас раде на стварању Новог светског поретка, за ширу јавност су направиле синкRETistiЧки религиозни покрет Њу Ејџ (NEW AGE), покрет за остварење тзв. "НОВОГ ДОБА". У Њу Ејџ систем се уклапају све могуће секте и следбеници окултизма: од либералних протестаната, преко далекоисточних гурӯ-група, до вештица и сатаниста. Новодопци, који верују у астрологију сматрају да је човечанство, које је, пре две хиљаде година, заједно с планетом Земљом ушло у астролошки знак Рибе која, тобож, представља Хришћанство, сада спремно за нову епоху - доба Водолије. То значи да је Хришћанству "одзвонило" и да почиње нова фаза "космичке еволуције". У тој фази, све религије треба да се уједине, нужно је створити једну светску државу, једно судство, једну полицију, једну војску; окултизам и магија

служиће "новом човечанству" за проширење "поља свести". Сви они који одбијају да се интегришу треба да буду елиминисани кроз низ локалних ратова у разним деловима света. Ово би било демонско бунцање да многи од гуруа глобализма не припадају Њу Ејџу. Алиса Бејли, један од оснивача покрета, имала је уплива на низ значајних личности мондијалистичке идеологије.

У новом добу традиционална породица биће разорена (јер ствара "себичног појединца"), цареваће промискуитет, а "духови-водичи" (очито, демони), упућиваће људе како да живе и шта да раде. Човечанство треба да постане нека врста "колективног натчовека", на чијем челу ће бити лажни цар-месија, Мајтреја, то јест, по православном Предању, антихрист. Плодови окултистичке tame глобалиста већ се виде: крвави ратови, злочини, разврат, бујање

сатанских секта. Циљ: уништење Цркве Божје, претеривање Христа из душа свих људи. Али, то је узалудан посао: Христос ће антихриста убити "појавом Свога присуства" (2. Сол. 3,3-12), а Црква Божја ће опет победити.

Алиса Бејли

Све велике идеологе Њу Ејда водили су (или их још увек воде) тзв. "spirit guides" (духови-водичи), који их саветују шта и како да чине на путу ка коначно

уједињеној и "просветљеној" планети. Ли Пен, познати стручњак за Њу Ејд духовност, упозорава: "У својој гордости, учитељи Новог Доба и њихови глобалистички савезници желе светску Утопију, која треба да буде остварена. Што је већа гордост личности или покрета, већи је гнев њихов кад нађу на супротстављање, и још већи је њихов очај кад виде да се њихова визија срушила. Гордост, гнев и очај су духовни коренови сировости и убиства. Можда изгледа чудно оптуживати теософске пророке за тако нешто. Зар то нису културни људи са добрым везама - и они и њихови следбеници? Они кажу да је њихов циљ побољшање живота људске расе на Земљи. Па ипак, теософи и Њу Ејд учитељи су уверени да су оба Светска рата била неопходна да би човечанство еволуирало, и да је рађање Новог доба почело кад су бачене атомске бомбе на два јапанска града 1945. Они су пуни страха од пренасељености - нарочито у Трећем Свету.

Теософски писци заговарају слање оних који одбијају да се укључе у Ново доба у "друге димензије", и својење садашњег броја светског становништва на две милијарде, па чак и мање."

Алиси Бејли је дух Цвал Кхул говорио да уништење људских живота није нешто чега се треба плашити. Барбара Макс Хабард, популарни новодопски писац, од свог духа је добила "откривење": "Зло ће се појавити да би уништавало - и заиста ће уништавати. Уништиће све оне који не желе да се прилагоде следећој фази, јер живот је оријентисан ка будућности. Природа се много мање брине за индивидуални опстанак него за еволуцију целине на виши ниво слободе, јединства и богосвести". Нил Доналд Волш, још један од духом вођених новодобаца, од свог водича добио је и овакве поруке (поред тврђњи да децу од најранијег доба треба упознавати са сексом, па чак и са хомосексуализмом, јер све то доноси "духовну радост"): "Грешке које је Хитлер учинио нису нанеле штету онима чија је смрт била проузрокована. Ове душе биле су ослобођене својих земаљских веза, као лептири који се ослобађају чауре... Све што се јавља у космосу је савршено." Дакле, Хитлер није наудио убијенима - они су, као лептирићи, одлепршали у "друге димензије"...

Ово бунцање не би било толико опасно да неки од кључних људи Новог светског поретка и мондијалистичке окупације планете нису повезани са окултистима. Међу њима су чувени Тед Тарнер, медијски гуру Америке; Михаил Горбачов, председ-

ник Зеленог крста, који хоће да свету наметне тзв. "еколошку полицију" (могу да вас униште ако загадите нешто што вам они не одобре); Морис Стронг, богаташ-окултиста, један од кључних људи на свим сусретима Светског економског форума у Давосу; Роберт Милер, дугогодишњи шеф УНЕСКО-а и измислитељ светског образованог програма за децу, везаног за учење екологије (иначе, непосредан следбеник Алисе Бејли); чланови породице Рокфелера, Ротшилда, итд, итд. Све се уклапа у мондијалистичку причу о "златној милијарди" срећника који могу да живе на Њу Ејџ планети, док остале, очито, треба послати у "духовну димензију", путем ратова, изгладњивања, стерилизације и сличних "хуманих" поступака (а све у име "светлије будућности" човечанства.)

Хитлер, одушевљени теософ (узeo свастику, знак теософије, на своју заславу), веровао је да наступа доба више расе (чији је он фирер) и да ниже расе (Јевреји, Словени, Роми) треба да буду истребљене. То исто верују и данашњи Њу Ејџ пророци. И зато се стално чује прича о "пренасељености" (а зна се шта чека оне који се нађу у "пренасељеним зонама" света.) Роберт Милер је већ предложио тзв. "Брачни сертификат Уједињених нација": у било ком делу света, кад млади ступају у брак, треба да се обавежу пред Уједињеним нацијама да неће родити више од једног

или двоје деце. Милер у свом огледу "Две хиљаде идеја и снова за бољи свет" (IDEA, 1024/1997.) хвали Уједињене нације зато што су, својом вешто вођеном политиком депопулације, од 1952. успеле да спрече рођење додатних две милијарде и двеста милиона беба, које би још више допринеле пренасељености. "Горби" (Горбачов - прим. прир.) је те исте, 1997, говорио да породице у земљама у транзицији треба да имају једно дете, а кад се стање на планети стабилизује - два детета. Тед Тарнер предлаже да се садашњих шест милијарди становника смањи на две милијарде на суптилан начин. Обраћајући се "Националном савезу за планирање породице и репродуктивно здравље" 1999, Тарнер је рекао: "Можемо то урадити на веома хуман начин - ако свако усвоји политику рађања једног детета у наредних сто година". Он се није задржао само на речима, него је чинио и дела: Уједињеним нацијама је поклонио стотине милиона долара за програме контроле рађања, укључујући и 21 милион долара за контрацептивну

обуку девојчица широм света - од Малавија до Ел Салвадора, од Монголије до Маурицијуса. Други донатори су били Рокфелерова фондација, Бил Гејтс и, наравно, наши усрдитељи из Светске банке.

И либерални екуменисти су крикнули да се мора stati на пут заповести Божјој о рађању деце.

Morris С्टронг

Ted Тарнер

Епископалац, бискуп Свинг, оснивач Иницијативе уједињених религија (религиозне "Уједињене нације"), Ханс Кинг, римокатолички јеретик и теолог "глобалне етике", бискуп англиканаца Џејмс Отли, посматрач при УН - само су нека од имена "хришћана" који иступају против "пренасељености".

Уједињене нације не штеде паре кад треба "уштедети" на рађању деце. Пакистан је добио 250 милиона долара зато што је пустио да се у школама ћацима говори о доброти малих породица. Фонд Уједињених нација финансира кинеске "едукаторе" и оперативне акције "једна породица - једно дете". Дају се паре и за програме стерилизације у Перуу.

Наравно да је реч о хитлеровском расизму. Трећи свет, свет "обојених" (које је Јелена Блавацка сматрала низом расом) први треба да нестане. Роберт Милер од УН тражи да одреди колико свака нација може да "издржава" становника, при чему нарочиту пажњу "западног белог света" обраћа на "обојене" из неразвијених земаља. "Бели" изумира, "обојени" се множе... После овакве идеолошке припреме, само се чека нови западни вођа, са брчићима или без њих, али свакако спреман на "очишћење планете".

У игри су заиста истребитељи. Још 1991. "хуманиста" Жак Ив Кусто је дао интервју "Куриру УНЕСКО-а", у коме каже шта је потребно да би се очувала планета са њеном биолошком разноврсношћу (сетимо

Жак Ив Кусто

се, овај глобалиста-ронилац је био омиљени истраживач мора и океана, кога смо са уживањем гледали на ТВ-у): "Становништво света мора бити стабилизовано, и зато сваког дана треба да се елиминише 350 хиљада људи. Тако је ужасно размишљати о томе да не би требало то ни да изговоримо. Али опште стање у ком смо се нашли је очајно". То би, дакле, значило: ако хоћемо еко-планету, морамо да убијемо милијарду и 270 милиона људи за десет година!

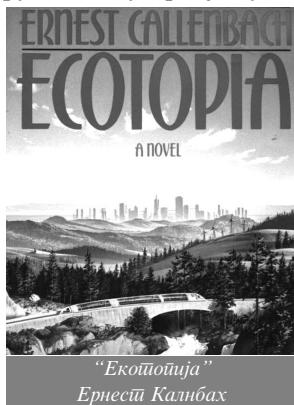
Да се опет вратимо Теду Тарнеру, који у интервјуу "Е Магазин"-у (јануар-фебруар 1999.) отворено каже: "Можемо да имамо десет милијарди људи који живе испод црте сиромаштва, или две милијарде људи који живе добро, имају колор ТВ и ауто. Планета може да поднесе тај број људи, и тако је било 1930... А како то да постигнемо - тешко је рећи. Треба много образовања и усавршавања здравствене заштите." (Дакле, Срби, сад кад вам реформишу здравствени систем тако да ће моћи да се лече само они који имају пар, знајте да је Тед Тарнер, CNN-гуру, о томе већ мислио.)

Ернест Калнбах, аутор "Екотопије" и других еко-бестселера издао је водич кроз екологију у коме каже да више од милијарде људи (управо зато што су људи склони потрошачком менталитету) ова планета не може поднети. Јан Франзен, демограф и бивши стручњак УН Фонда за становништво, говорећи пред Европарламентом 1999, тврдио

је да број људи треба смањити на 700 милиона...

Схватили сте шта нас чека ако се не потрудимо да у Србији будемо своји на своме. Чека нас истребљење, и то такво после кога нема "теолошке обнове". Лудаке који себе зову "светским лидерима" може да заустави само Бог Живи и Животворни, Који ће, како каже патријарх србски, помоћи - ако буде имао коме. Морамо се вратити Христу Богу и Светом Сави и свим светим прецима нашим, морамо постати покајани, исповеђени и причешћени служитељи Божји ако хоћемо да опстанемо. Тешки дани иду на свет - само ко буде имао веру Христову опстаће и знаће пут... Како појединац, тако и народ. Не треба се заваравати: позадина свега је духовна. Сатана, мрзитељ живота, устаје против најмилијег створења Божјег, человека, и против свега живог што је Бог саздао. Али, наравно, победа није на страни сатаниној, него је на страни Христа Распетога и Васкрслога, Бога Који је Љубав и Вечни живот.

Владимир Димићијевић
Prema članiku: Lee Penn: Dark
Apocalypse, Blood Lust of the
Compassionate, SCP Jurnal
24:2-24:3/2000.

Грешник мрзи праведника

Човек мрзи онога, против кога греши. Прво га се боји, па онда мрзи.

Када човек учини грех према пријатељу своме, најпре га обузима страх, који се убрзо претвара у мржњу. А мржња га сасвим заслепљује.

Човек мрзи онога, ко зна његов грех. Прво га се боји, па онда мрзи.

Када човек докучи, да неко зна његов грех, њега најпре испуњава страх од тога некога.

Страх се убрзо претвара у мржњу. А мржња га сасвим заслепљује.

Исти се процес одиграва у души човека, који је свестан да је учинио грех према Богу, или да Бог зна његов грех. Најпре га испуњава страх од Бога; страх се убрзо претвара у мржњу према Богу. А мржња га сасвим заслепљује.

Заслепљен мржњом према човеку, човек помишља на убиство. Но како је убиство Бога немогуће, то заслепљени мржњом према Богу употребљава место убиства нешто што сматра равномерним убиству - одрицање Бога. Ово је, међутим, равномерно једино самоубиству.

"Мисли о добру и злу"
Свети владика Николај
охридски и жички

Проблем вантелесне оплодње

Др Слободан Агашићевић

и медицинске науке.

Узмимо на пример вантелесну оплодњу, или *fertilizacio in vitro*. Да би се тај подухват остварио, потребно је мушки семе. Оно се не може другим путем добити, него "рукоблудијем". Колико ја знам, "рукоблудије" је у Православној цркви забрањено. Према томе, постављамо питање да ли је вантелесна оплодња само по том основу већ забрањена.

Да би се добила једна женска јајна ћелија, и касније оплодила, потребно је медицинским поступцима изазвати код жене сазревање те ћелије или тих ћелија. Обично, уместо једне ћелије сазрева пет, десет, двадесет јајних ћелија, које се потом, под ултразвуком хирушком методом помоћу шприца извлаче из жениног организма у спољну средину. После извесних поступака, тако се добијена јајна ћелија оплођује у епрувети мушким семеном. На тај начин, ван

жениног организма, у епрувети се зачиње нов лјудски живот. Исти се после извесних поступака вештачким путем усађује у материцу жене, где се и даље развија.

Тако то изгледа у теорији, а у пракси је сасвим друкчије. Број оплођених јајних ћелија - малих, живих људи који се уносе у женин организам, је много већи од оног броја који се усаде, угњезде и почну да се развијају у материци жене.

Некад се убаци десет, а можда и више малих, живих људи - оплођених јајних ћелија, а прими се онолико колико се прими, можда једна или ниједна или више оплођених јајних ћелија. Значи, ми тим поступком већ убијамо један одређен број малих, живих људи, које због неког разлога материца мајке не прихвата.

Још је горе, ако материца будуће мајке прихвати четири, пет или више малих живих људи, и тада почиње њихов развој у материци будуће мајке. Пошто женин организам с успехом не може да носи више од тројки (три детета) сви прекобројни мали, живи људи се одстрањују - убијају вештачким путем од стране неодговорних лекара. Иглом се улази у гестациону вређу, у којој се налази оплођена јајна ћелија у свом развоју -

дакле мали, живи човек, и убрзгава се чисти алкохол. Овај поступак изазива смрт малог, живог човека у гестационој врећи. Питање је сад, од рецимо четири - пет живих малих људи у развоју, кога убити? Да ли оне с леве стране, да ли оне с десне стране у материци. Ко је тај који ће да буде судија, и који ће да каже: "Ти живиш, а ти умиреш"?

Осим тога, пошто је поступак добијања јајних ћелија врло мучан за жену, а сигурност зачећа није велика, то сви они мали, живи људи који нису усађени у првом покушају, бивају замрзнути за други покушај. Уколико тог другог покушаја не буде, због неког разлога (операција вађења материце при евентуалном царском резу, тужан крај мајке у некој авионској или саобраћајној несрећи, евентуално тешко обольење мајке које је настало, једноставно одлука мајке да не жели друго дете) ти се мали, живи људи обично изваде из замрзивача и пусте да се одледе - значи да умру. Поставља се питање да ли неко сме да убије пет, десет, двадесет људи, да би један живео у изобиљу.

Са теолошке, хришћанске стране се код католика и православних зна да живот почиње са моментом зачећа јединке, дакле стварања оплођене јајне ћелије - зигота. Тај новостворени људски организам има у себи све информације о свом будућем развоју, без обзира што је то још увек једноћелијско биће. Народски речено, шта је храст? То је жир у великим. Шта је жир? То је храст у малом. На овај начин размишљајући, ми хришћани морамо да се питамо: - Које су све манипулатије око зачетог,

а нерођеног људског организма дозвољене, а које нису? - Оне манипулатије које на неприродан начин изазивају спајање мушких и женских полних ћелије, чији је резултат стварање оплођене јајне ћелије - зигота су свакако забрањене. Разлози за то су теолошке природе (о томе најбоље да говоре теолози) и медицинске природе (о чему треба да говоре биологи и лекари). Судбина живог човека, тек створеног зачећем, у природној или неприродној средини, зависи од много биолошко-медицинских фактора. Свака манипулатија новоствореним бићем мора бити подвргнута оштрој теолошко-биолошко-медицинској и етичкој контроли. Са развојем ултразвука, ми сада можемо са сигурношћу да тврдимо да у женином организму може да се угнезди једно, два, три, пет, седам, девет живих људских бића. По сазнању о таквој вишеструкотој трудноћи, неки лекари у неким земљама приступају уклањању сваког вишкада од два или три живих човека у материци. Зна се да једна жена тешко може да изнесе тројке, а камоли већи број плодова са успехом. Лекари атеисти, лекари Мојсијеве вере и лекари муслимани обично одговарајућим поступком смањују број зачете деце код труднице на два или три. Лекари који се опредељују као атеисти, Мојсијевци или Муслимани, по њиховој идеологији, наводно имају право на смањење броја зачете деце у метрици, убиством нерођеног детета у материци. По атеистима новозачето дете нема душу и није жив човек, а по другима, Муслиманима и Мојсијевцима, Свевишњи удувава живот том живом бићу тек четрдесетог дана ако

је мушки, а осамдесетог дана ако је женско, значи до тог момента су могуће манипулације зачетим дететом, чак и његово убиство. За та два верска опредељења, по њиховом мишљењу, смањење броја зачете деце вештачким путем на два или три је дозвољено, јер они још увек нису људска бића. За хришћане, а нарочито за православце и католике, тај поступак смањења броја зачетих малих људи у материци труднице је строго забрањен. То је убиство (као хришћани, ми верујемо да је дете живо од зачећа). А једна Божја заповест гласи: "Не убиј".

Сада се питамо - Одакле може да настане повећан број зачете деце у материци? То може бити природним путем (пример чувених канадских петорки) и вештачким путем.

Што је природно, то је природно, ту се морамо борити да, по данашњим акушерским схватањима трудноћу одржимо што дуже, а да одређеног момента, кад, због прерастања материце порођај почне превремено, хитно радимо царски рез и недоносену децу која се тада рађају, препустимо даљој бризи педијатара и института за недонесену децу. Али, одакле неприродно велики број зачете деце, малих живих људи у материци труднице код вантелесне оплодње? То се дешава при том поступку, када се у материцу убацује већи број оплођених јајних ћелија у развоју- малих живих људи, и то 4, 5 или чак 10, а прими се или ниједан,

или више од три. Сада се поставља етичко питање - да ли смемо петорке, седморке или деветорке пустити да се развијају, или интервенисати хирушким путем, убијајући неке од њих? Питамо се, ко сме да буде судија и да каже: - Ти ћеш живети, а ти ћеш бити убијен (погинути). Да ли лекари имају право да убијају једне да би други живели? - Одговор сваког здравомислећег човека је - Не, немају право на то.

А како где поступати? Ако си бездетни хришћанин или хришћанин лекар, једноставно одбити вантелесну оплодњу, јер при тој манипулацији ако се зачне већи број, ми га морамо смањити убиством до одређеног броја да би имали успех, или пустити да сви раније умру због неодговарајућих прилика.

Овде не говоримо о томе да се због неодговарајућих манипулација, које нису намерне, известан број већ зачетих малих живих људи не усади у материцу, него се у току поступка транспорта ка материци и угњездавања убије. Не заборавимо да се некад на 10, 15 зачетих живих људи роди само један, а остали бивају убијени манипулативним поступцима.

А шта ћемо радити са вишком оплођених јајних ћелија - малих живих људи - који седе у замрзивачима чекајући да буду усађени, а које мајка не жели да роди или не може да их роди, јер јој је при царском резу извађена материца (чувени случај петоро аустралијских

људских ембриона, живих људи)? Овде не желимо да говоримо о правним проблемима, о злоупотребама, о судским поступцима који третирају случајеве продаје јајних ћелија, о продаји оплођених јајних ћелија малих, живих људи, невољне и вољне замене где мајка рађа туђе дете не знајући да није њено, о инкубатор материцама где је мајка која носи туђе дете, сведена на ниво кокошке носиље. Ово вам се чини невероветним, али осврнимо се на искуство једног центра за вантелесну оплодњу из наше најближе околине и о судским компликацијама које он има. Из овога свега јасно произилази да је вантелесна оплодња за хришћане православце и католике строго забрањена, па да ли се ради са спермом мужа, комшије, рођака жениног мужа или пак добровољног даваоца сперме. Ту све теолошке расправе разних хришћанских деноминација у хришћанству отпадају. Етика и медицинска наука јасно кажу -НЕ. Не вантелесној оплодњи која је за све здравомислеће хришћане забрањена.

А причу о томе да се само једно оплођено јаје - мали живи човек - усађује у материцу оставимо за наивне. И не заборавимо да је велики такозвани "шкарт" у том огавном биолошко-медицинском поступку, те ако једно јаје сазри и дође до могућности да се усади, велики број његове браће и сестара успут, из техничких разлога умире.

Постоје и други проблеми са којима је јавност у нашој земљи мање или више упозната- те не треба много говорити да је намерни прекид трудноће - *abortus artificialis legalis* -

утробно чедоморство најобичније убиство, и да се на то лекар хришћанин и хришћански брачни пар не смеју одлучити.

О поступку клонирања који је свакако сатански, овде нећемо опширно говорити, препуштајући то за другу прилику. Само можемо нагласити да за сада ћелије добијене из матичних ћелија (*stamm zellen* - немачки) без зачињања новог људског бића још увек не постоје. Кад их буде, добијене на одговарајући начин а без зачињања новог људског бића, онда ћемо о томе и званично говорити. За сада колико знамо, то није могуће.

О контрацепцији рећи ћемо укратко да је хришћански став православаца и Свете Горе да је то забрањено, и да постоји само једна дозвољена контрацепција, а то је воздржаније. Грешна контрацепција је она која спречава додир и спајања јајне ћелије и сперматозоида у оплођену јајну ћелију. Сатанска контрацепција значи убијање већ зачетог детета, а то су спирале и разне хормоналне таблете које мењају слузокожу материце.

О свим овим и другим медицинско-биолошко-етичко-теолошким проблемима биће детаљно говорено други пут.

*Др Стојан Адашевић
Београд, 3.12.2004. године*

Искуство гинеколога

Тринаест година сам провела радећи као лекар-гинеколог и из праксе дугогодишњег рада пренећу вам своје утиске.

Свака жена одмах схвати, када је у другом стању. Али, ако је мисли одмах поведу на страну абортуса, тада настају повратне реакције - прво, у породици се разболевају деца, која доспевају и у болници (падови, озледе, повреде). Жене које су заказале абортус често услед породичних околности (болести деце) не оду на абортус. Не ретко и саме жене западају у екстремне ситуације.

Једанпут је код мене, на пријем, дошла жена која је допутовала издалека, да би извршила абортус. Дуго сам разговарала са њом, упозоравајући је на последице абортуса, одговарала је, наводила доказе среће материњства, али убедити жену да не изврши абортус, било је практично немогуће. У току разговора се испоставило, да су на путу овамо они доживели хаварију и да су само чудом остали живи. Већ је сам пут ка убиству плода изазвао повратну реакцију. Најпозитивнији исход ситуације је био тај, што сам успела да је убедим да сачека бар још један дан

и да добро размисли. Даља судбина те жене није ми позната.

Радила сам 5 година у једном реону по разним градовима. Обраћале су ми се многе жене и ослањајући се на лична искуства увидела сам узајамну везу здравља и начина живота. Ево једног од њих: жена има нормалну, добру породицу. Предивног мужа и двоје деце. И ево, нова трудноћа, "направно, непланирана". Муж је моли да задрже бебу. У последње време видевши много публикација на тему - абортус је грех, мушкарац схвата, да после абортуса следе испаштања, моли жену да се заустави, али она на своје инсистирање оде и изврши абортус. Буквално кроз велима кратко време последица греха почела се испољавати: у породици су почели оболевати, најчешће деца. Муж почиње да се опија, налази друге жене, породица се распада. Покатkad рађање још једног детета поправља породичну ситуацију.

После абортуса здравље жене се нарушава. Нарушава се хормонска основа и постепено се почињу поjavљивати болести не само гинеколошке (цисте, миоми, патолошки климакс) већ и ендокрине - дијабетес, гушавост,

нарушава се метаболизам.

Сам живот поставља препреке тим женама, које су се решиле на абортус. Лекар, видевши да му не полази за руком да одговори жену, усмерава је на анализе и абортус мимо своје воље, придржавајући се закона.

Из искуства могу рећи, да је неке абортусе лако урадити али има и таквих као у причи: - повуци, потегни, ишчупати не можеш - беба се бори и копрца у својој кућици и скрива од немилосрдне кирете. Има случајева када деца остану и развијају се даље. Најчешће, од бојазни компликација, њих поново абортирају. При извођењу абортуса у одмаклом добу трудноће (уводи се висококонцентровани раствор у плодову воду) дете се често појављује на свет са лицем заклоњеним рукама. Једанпут је једна рука заклањала лице а друга стезала предео око срца. Такве слике су равне најстрашнијим фотографијама.

Веома је лоше када се деца рађају без жеље и љубави. Таква деца чешће оболевају, лошије се развијају, и могу имати лошу судбину. За рођење деце са аномалијама има много научних објашњења: екологија, болести итд., али један од разлога може бити противљење блиских људи рођењу детета. Деца то осећају, не могу то поднети и долази до деформитета физичког или психичког развоја. Такође, после рођења, његови најближи често постају патолошки везани за то дете. Сви физички недостаци новорођеног детета могу бити превазиђени љубављу мајке.

Последице абортуса увек утичу негативно на здравље следеће

рођене деце. На бази искусствених сазнања закључила сам да се јављају хормонски недостаци, нарочито код девојчица, јавља се закаснели хормонално-полни развој. Последице су трајне, неплодност и тумори. Практично 85-95% ванматеричних трудноћа последица су претходних абортуса, а само 15-20% су последица упалних процеса.

У Западној и Централној Украјини, жене изврше 15-20, па и више абортуса (једна). У Кривом Рогу у ранијим поколењима жене су имале више од 20 абортуса. Није ни чудо што у земљи преовладава преступништво, наркоманија, пијанство, проституција. Велика концентрација негативне енергије се сручила на нашу децу, она "сеје беду по народу", редом од великог до малог.

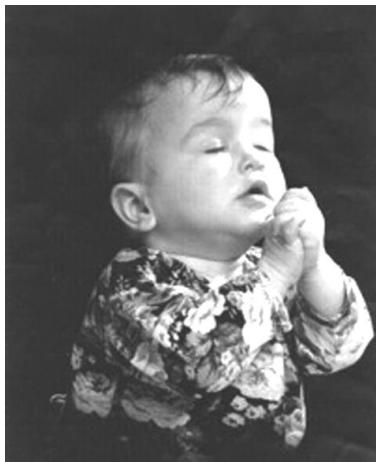
Веома је тешко у данашње време гајити дете. Носити га, родити, прехранити, оденути и, најважније, васпитати. Али све те тешкоће су занемарљиве у односу на радост и срећу коју пружа материњство.

Седам година се веома интензивно залажем и борим против вршења абортуса. На тај рад ме подстичу научни поглед на свет, религија и шест година практичног рада.

T.Tрифунова
Украјина

предвод са руског
Милене Милетић

премејшто са интернет преводијације
<http://www.pms.orthodoxy.ru>

*Исити сам као сви, као џуђољчић у роси
Хиједох се расцветајти, и по свеју ходати.*

Мама, мама зашто си ме откинула?

Мама, мама зашто си ми живоји одузела?

Молио сам: не убиј ме! Молио сам: заволи ме!

Одговор је био за све: Не! Не! Не!

*Цветају баште и доносе плодове
зар у њима за мене не би било хране?*

Како дивно у пролеће ћевају славуји...

Зар у њима за мене не би било љубави?

*Лејпо је родити се као ћипица, зверка
Јер ни звери, а ни ћипице не убијају младунце...*

Као зечић сиви скакао бих по шумама

Или као лабуд бели лејшко ка облацима.

Глас нерођеног детета

Мама, дозволи ми да живим... Ти - моја једина мама. Ја те волим од самог почетка, зато што живим у теби. У нама тече иста крв. Ја чујем сваки откуцај твога срца. Радујем се када се ти радујеш, тужан сам када си ти тужна. Осећам сваки твој бол, страх, и на мене се слива сва твоја огорченост.

Ти мислиш да ћу те омести у твојој каријери и слободи, и зато што је могуће брже хоћеш да ме се ослободиш, још нерођеног, по речима лекара - "угрушка крви". Али ја ти кажем - жив сам. Замоли лекаре да укључе ултразвучни апарат, - видећеш тада ко говори истину. Не слушај никога, осим мене. Лекари не знају, или неће да знају, какав ће твој живот бити

након тога, када се ослободиш мене. Ја те жалим, моја мама. Ти се надаш, да ћеш наћи срећу у својој животној каријери, али спокој, који ћеш изгубити, нико и ништа не може ти вратити. Ти говориш да немаш услове да ме одгајаш. Ја те разумем и не питам много. Ти, вероватно, знаш, да постоји организације, које помажу таквима, као што сам ја. Постоје такође људи, који желе да имају децу, они би ме прихватили. Не убијај ме. Ја морам да живим, АКО НЕ С ТОБОМ, ОНО РАДИ ТЕБЕ.

Када будеш усамљена, од свих напуштена и несрећна, ја ћу те наћи, бринућу о теби, приљубићу те на срце. Пристани, послушај ме. Ја знам да ме ниси планирала. Али баш

ти си мени била дана, и ја сам те заволео, јер сваки човек има само једну јединствену маму. ДОЗВОЛИ МИ ДА ЖИВИМ... И ТИ ЗБОГ ТОГА НИКАД НЕЋЕШ ЗАЖАЛАТИ.

Твој малишан

*превод са руског
Милена Милетић*

*са интернет превештаје
www.noabort.net*

Беседа о руци издајникој

*Али ево рука издајника мојега
са мном је на трпези (Лука 22, 21)*

Најтеже је једном војводи војевати кад има непријатеља и унутра, у логору; не само споља, него и унутра, међу својима. Јуда је био рачунат међу своје, међутим он је био унутрашњи непријатељ. Наоколо су се збијали и згушњавали редови непријатеља Христових, а унутра он је спремао издају. Рука његова била је на трпези, коју је Христос благословио, а мисли су његове биле тамо међу непријатељима, где су најцрња злоба и mrжња и пакост кључале против кротког Господа.

Но зар и данас није рука многих издајника Христа на трпези заједно са њим? Јер која трпеза није Христова? На којој трпези нису његови дарови? Он је домаћин, и Он

корми и поји Своје госте. Ништа гости немају свога, ништа! Свако добро и свако обиље, које им се даје, даје им се руком Христовом. Није ли, dakле Христос присутан свакој трпези, као домаћин и као слуга? И нису ли, dakле, руке свију оних који и данас издају Христа, на трпези заједно са њим? Једу његов хлеб, а говоре против њега. Греју се његовим сунцем, а клеветају име његово. живе од милости његове, а њега изгоне из својих домаова, из својих школа, из својих судова, из својих књига, из својих срца. Газе његове заповести вољно и злобно; ругају се његовом закону. Зар то нису издајници Христови и следбеници Јудини? Но не бој их се! Бог није наредио да их се бојимо но да чекамо и видимо њихов крај. И Господ Христос није се убојао Јуде, нити се Он боји свих издајничких хорди до краја времена. Јер Он зна крај њихов, и Он већ има победу Своју у рукама Својим. Не бој се, dakле, ни ти. Но држи се верно Христа Господа, и кад ти се учини да његова ствар у свету напредује и кад ти се опет учини да његова ствар пада и гине. Не бој се. Јер ако се убојиш, може се рука твоја наћи стегнута под руком Јудином на трпези Христовој.

О Господе Свепобедни, подржи нас силом и милошћу Твојом. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Свети владика Николај
охридски и жички*

Како о нама брину усрећитељи из “Светске здравствене организације”

6

НОВОСТИ

ДРУШТВО

ПРОЈЕКАТ СВЕТСКЕ ЗДРАВСТВЕНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ У КЛИНИЧКОМ ЦЕНТРУ У НОВОМ САДУ

АБОРТУС ЛЕКОВИМА

Ова метода се у свету примењује већ више од 10 година. Смањује могућност компликација и појаве инфекција. Интервенција бесплатна.

НОВИ САД - Је годину дана у Клиничкој гимназији и акушерској Клиничкој централнији Панчић Сад нацијенткиње које жеље да пренесују грудну молгу то да учини помоћу лекара. Реч је о методи која се у свету примјенjuје већ више од 10 година, а у новосадској Клиничкој централнији стигла је као пројекат Светске здравствене организације.

Прекција трупичное лекарства може да се примени до бд. дана амор-
ејсрој - објашњава проф. др Јелка
Вукелић, начелник Западне по-
риодске подразделе Клиничко-
травматичког и акушерског Клиничког
центра Ниши Сад, Пацијентски

које се определе на ову методу пре-
кивају трудноће, и код којих искљу-
чимо могућности контрапозиција-
ја, почињу таблете, одизве куба, и у
 болнику се враћају за 24 до 48 сати.
Таки су се апликтажи други лек и у 50%
одате случајеву у наредни три сага-
дощни до спонтаног побољшања.

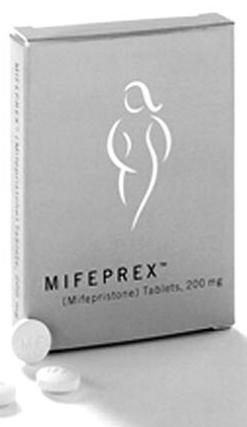
Код 45 одате опицентика је до-
сматрано побољшање доказано у року изме-
ђу 24 часа и апликтација лека. Само-
код је овој опицентичкој потреб-
но је урадити ревизијину кистетику.

- Контроле након ових аборту уследију 15 и 45 дана после спонтаног избачаја, као контролнишасмо крвицу стику, како би пратили да ли је

било претераног крварења и ради-
мо преглед ултра-звуком - истиче проф. др Вукедић, и дојаве да ће у
будућности ова метода абортуса бити
најбоља за прекише трупине до
49 дана ваквосте.

До сада је абортује лековима у Паком Саду урадило око 250 жена. Предност је што је који сад све методе не користе инструменти, смињује се могућност компликација и инфекција. Интервенција је беспита-на, пацијентки могују да поклоне личној карти, потврђују о крају гру-пи и да почувају изјаву да желе да прекину труднићу.

Б. Л.

Прошле године у штампи се појавио текст да је у новосадском клиничком центру у примени метода абортуса уз помоћ лекова (Вечерње Новости од 5. августа 2004.г.).

Ово су називи овога "лека" на тржишту: Mifegгин, Pencroftонum, Mifepriston, RU-486, Mifeprex.

Наредни чланак говори о правој позадини такозване аборттивне пилуле.

РУ Нациста? RU-468?

Када су нацисти прешли, од стрељања својих жртава на масовним гробницама, на марширање својих жртава кроз гасне коморе у Аушвицу, гас који су користили био је хемикалија зvana Циклон-Бе (Zyklon-B). Циклон-Б је развијен од стране мале хемијске компаније која је била у власништву IG Farben, главног добављача за

Циклон-Бе

Аушвиц и друге логоре смрти где су извођени многобројни експерименти од стране Менгелеа и других SS доктора. IG Farben је добро профитирао због повећање употребе Циклона-Бе. Име IG Farben-а је практично поста-

ло синоним са холокаустом и неетичким медицинским експериментима. Након рата, ова компанија је променила име и постала Hoechst AG.

Ипак, нациста са другим именом је још увек исти, тако да данас подружница компаније Hoechst AG је развила и главни је производњач RU-468, такозване "абортивне пилуле". Дух компаније IG Farben нас још увек лови, поново дозвољавајући да се убице дистанцирају од својих жртава. Али, Hoechst AG није једини хемијски профитер у индустрији абортуса. Позајмљујући рецепт од IG

Farben-a, Апцион Фармасјутикалс (Upjohn Pharmaceuticals) је дуплирао цене када је најавио развој вагинал простагландин-супозиторија специјално за абортусе. (Није више на тржишту, јер се испоставило да је прилично опасан - не само за бебе, за које је намењен да их убија, већ и за жене које их користе). "Searle", произвођач Cytotec-a, такође је видео да њихове цене нарастају након што је њихов производ почeo да се користи за абортусе. Коришћење хемикалија за убијање је постао велики бизнис за фармацеутске компаније - једнако и за време Наци холокауста и током абортивног холокауста.

Пријевод са
енглеског
Н.К.

Пријевод са
презентације

<http://www.ldi.org>

БЕСЕДА о тајнама објављеним

*Нема ништа сакривено
штито се неће откристи, ни штито
штито се неће дознати (Мат. 10,26)*

Има једно око, браћо, које никад не спава. То је око Божје. Има на небесима, браћо, више очију него звезда на своду небеском. То су очи

ангелске. Никаква завеса, никакав зид, ни мрак, не могу скрити ма какву тајну на земљи од тих очију. Пред Богом Свевидећим и ангелима Његовим светим све је откровено и јавно. Онај човек постаје злочинац, који поверије, да се дела људска могу скрити. Тако су мислиле и старешине јеврејске, које припремаху у тајности свој злочин над Христом Господом, тајно Га гонише, тајно осудише, у мраку ноћном, тајно наимаше и потплаћиваše сведоке лажне, као и Јуду, и тајно Га осудише. Где су данас те њихове тајне? Све је постало јавно васцеломе свету. Пре се човек може скрити од ваздуха него ли од вида Божјега. Све тајне људскога рода, и добре и зле, откровене су пред Богом; а многобројне од тих тајни Бог открива и васцелом свету према Своме промислу. Људи који могу да схвате ову истину, да Бог види све и зна све, опрезно се чувају и од злих помисли у тајности срца свога, а камо ли од злих дела. Кад год те срце потегли на зло, о човече, сети се ових речи, које нису од човека него од Бога: нема ништа скривено што се неће открити. А ти што чиниш добро у тајности, не малаксавај: свако твоје добро уписано је на небесима, и објавиће се у своје време.

Господе Свевидећи, помози нам и спаси нас. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Свети владика Николај
охридски и жички*

СРБИЈА ЗАИСТА УМИРЕ

Подаци последњег пописа у Србији, обављеног 2002. заиста су застрашујући. Иако Срба, од укупног броја становника централне Србије и Војводине, има 82,86%, старосна структура нашег становништва је таква да смо један од најстаријих народа на свету! Ево шта пише мр Горан Пенев, сарадник Центра за демографска истраживања Института друштвених наука:

"Први резултати Пописа 2002. указују да се становништво Србије (без Косова и Метохије) према свим обележјима може свrstati у групу изразито старих популација. Удео младих је низак и опада, док је удео старих висок и стално расте. Пописом је регистровано 1.770.000 лица млађих од 15 година и 1.241.000 лица старих 65 и више година. То значи да је пописом регистрован већи број старих него младих, а вредност индекса старења (однос броја старих и броја младих) је прешла границу 1,00 (износила је 1,05). За старосну структуру становништва Србије (без Косова и Метохије) 2002. је карактеристично да се

најбројније старосне групе налазе у средишњем делу старосне пирамиде. Основа пирамиде је врло сужена, што пре свега указује на последице које је по старосну структуру имао НИЗАК И ОПАДАЈУЋИ НАТАЛИТЕТ ОСАМДЕСЕТИХ И ДЕВЕДЕСЕТИХ ГОДИНА ПРОШЛОГ ВЕКА (подвикао В. Д.) Размере поремећаја те структуре илуструје податак да су од најмлађе старосне групе (деца млађа од пет година) многобројније све петогодишње старосне групе све до старости 75-79 година." И још: "По старосној структури, и по смеру и интензитету промена дистрибуције укупног становништва по старости, централна

Србија и Војводина се мало разликују. Удео младих је готово једнак (22,5% становништва је млађе од 20 година), док је удео старих на оба подручја веома висок (преко једне петине укупног становништва је старије од 60 година). Ипак, удео старих је нешто већи у централној Србији (23% према 21,5% у Војводини), а и просечна старост је дужа у централној Србији (40,4 године), него у

Војводини (39,8). Такође су и облици старосних пирамида готово истоветни. Према вредностима изабраних показатеља демографске старости, обе популације се налазе у стадијуму ДУБОКЕ ДЕМОГРАФСКЕ СТАРОСТИ (шести стадијум). (Стадијуми демографске старости су: рана демографска младост, демографска младост, демографска зрелост, праг демографске зрелости, демографска старост, дубока демографска старост, најдубља демографска старост. Једном речју, налазимо се у фази пред изумирање.) Додаје Пенев и ово: "Од укупно 161 општине у Србији (без Косова и Метохије) становништво 102 општине налази се у стадијуму дубоке демографске старости, а чак у 38 општина је већ достигло последњи, стадијум НАЈДУБЉЕ ДЕМОГРАФСКЕ СТАРОСТИ. То значи да је становништво преко 85% општина демографски веома старо." Које општине су демографски млађе? Прешево, Бујановац, Тутин, Нови Пазар. Ни то није утеха. Пенев вели: "Мада са натпросечним бројем становника (око 49 хиљада), оне представљају свега 2,6% становништва Србије (без Косова и Метохије), односно 3,6% становништва централне Србије и не могу да промене слику Србије као подручја са изразито старом популацијом". (И то упркос огромном приливу избеглица и прогнаника, углавном Срба, из Србских Крајина, са Косова и Метохије.) Сада види какву је "националистичку" политику спроводио режим Слободана Милошевића, и колико су Срби били "фаворизовани" у односу на друге "народе и народности". Једном речју,

има нас све мање и биће нас још мање, јер овој држави није стало до њених становника, него до (свагда, увек, свуда, на сваком месту, по сваку цену) "демократије", "људских права", "толеранције", "мултикултурализма", "европских интеграција", "Партнерства за мир"... А Срби (и други народи, наравно) изумирају. А не треба да изумирају ни Срби, ни народи који живе са Србима, него треба да се рађају и множе и напуне земљу, по заповести Бога Живога и Животодавца.

Очекивао је "наш убоги пук" (Шантић) да ће после 5. октобра 2000. године наступити бољи дани. Чак се и деце више рађало у постоктобарској еуфорији. А онда се видело да од болјитка нема ништа. Фирме се затварају, продају будзашто, производња не оживљава... Стање је све озбиљније. У Србији је, према званичним, државним подацима, сиромашно око 800 хиљада људи (10,6% становништва). Стручњак Светске банке Бранко Милановић је изјавио да 10% најбогатијих људи у Србији троши седам пута више него 10% најсиромашнијих. Просечна потрошња у Србији годишње износи 1600 долара, двоструко мање него у Хрватској. Сиромашним недостаје по 950 динара да покрију минималне трошкове. Готово трећина незапослених ради у сивој економији, као и 12% запослених - јер би, иначе, дошли на ивицу смрти од глади! Ова прича о 10% сиромашних, ипак, није сасвим тачна. Александра Пошарац, стручњак Светске банке, каже да, кад би се граница сиромаштва (4488 динара по члану породице) подигла само за 20%, сиромашних у Србији би било

два пута више но што се по најновијој анкети показало да их има...

Зар је онда случајно што је после "демократске револуције" број становника почeo да опада, а не да расте? Јер, уместо да се привреда прилагоди биолошком опстанку становништва, она се прилагођава плановима и програмима великих "усрећитеља" човечанства, ММФ-а и Светске банке, који су већ "усрећили" Аргентину и земље Источне Европе. Показатељи су више него јасни: према извештају Савезног завода за статистику, морталитет је 2002. достигао 11,2 посто, што је највиша стопа раста од 1952. године, с тим што статистичари веле да ће морталитет и даље рasti. Природни прираштај од 1,2 промила знатно је нижи него 2001. Иsta судбина чекa и транзициону Црну Гору, где је природни прираштај са 5,2 пао на 4,7 промила. У централној Србији природни прираштај је пао са минус 2,1 на минус 2,5. Број закључених бракова има тенденцију стагнације, а број развода бракова се повећава. Умире много више људи но што их се рађа.

Какве законе држава доноси да би побољшала ово стање? Уместо да се инсистира на смањењу броја абортуса, власти и "невладине организације" непрестано причају о праву жене да сама одлучује о свом телу, при чему су главни непријатељи тог одлучивања "мрачни фундаменталисти" из Србске Православне Цркве. На први поглед, број абортуса је мањи (1992. било их је, по званичним подацима, 37.900, а сад их је, 2002. било 11. 000). Али, др Јасна Ристић, начелник Службе здравствене статис-

тике у Градском заводу за заштиту здравља у Београду вели да подаци варају: "Реч је о 'заборавности' приватних лекара који абортусе не пријављују, иако их законодавац на то обавезује". Она додаје: "Намерни прекид трудноће усвојени је облик понашања, доминантни начин планирања потомства, што сасвим сигурно није добро по репродуктивно здравље женског дела популације". Жене које прекидају трудноћу су старе око 31. годину, и 81 % њих су у браку... Дакле, кад највише треба да рађају, оне више утробна чедоморства...

А држава? Како она помаже да се рађа више деце? Свако ко има малу децу зна колико кошта одећа и обућа; а ко има бебе, зна колико кошта храна за њих, или, рецимо, пелене за једнократну употребу. Према новом Закону о раду (чик погодите ко га је диктирао! Погодили сте, наравно: ММФ и остали економски усрећитељи - донатори, "помагачи" народа коме је НАТО-бомбардовање 1999. причинило 30 милијарди долара штете), породиљско боловање може да почне најраније 45 дана пре порођаја. Оно траје од дана порођаја до ТРЕЋЕГ МЕСЕЦА бебиног живота (до сада је било годину дана, а за треће дете - две године.) Мајка после тога има право и на период неге детета, који траје годину дана од порођаја. Године које је провела уз дете мајка више не може да рачуна у радни стаж (до сада је могло.) Једина предност у односу на ранији период је исплата новчане помоћи, која за треће дете износи око 1500 евра, а за четврто око 2000 евра.

Да би се деца рађала, потребе

бан је преобрајај хедонистичко-атеистичке свести нашег човека, пре свега младог, кога путем медија опсењују тзв. "америчким начином живота". Потребно је да људи схвате да је имати децу највеће богатство, и да је, без обзира на причу о "високом стандарду", чињеница да Господ Живи и Животодавац неће дозволити да вишечлана породица остане без Његове заштите и покрова, само ако Му се обраћа за помоћ и благослов. Црква Христова у нашем народу треба и може да помогне онима који се подвизавају у многодетним породицама: пре свега духовно, Причешћем, молитвом и саветом, али, по мери могућности, и материјално. Иначе нам се зло пише, а још прње чита.

Владимир Димитријевић

Извори

1. Коначни резултати Пописа 2002. (Становништво према националној или етничкој припадности и према полу и старости у Републици Србији, по општинама), Саопштење Републичког завода за статистику бр. 295.
2. Mr Горан Пенев: Становништво по полу и старости, 2002, "Југословенски преглед" 4/2002.
3. Ј. Тушуп: "Сиромашан сваки десети грађанин", "Данас", 19. 12. 2002.
4. ТАЊУГ: У Србији највећа стопа смртности после 1952, "Данас", 16. март 2003.
5. З. Д. Марковић: Годишње 20.000 илегалних абортуса "Близ", 25. фебруар 2003.

Исповест

Исповест је захтев цркве, да човек покаже своју скривену сенку.

Исповест је захтев цркве, да човек покаже ране своје душе, које прикрива привидним здрављем.

Исповест је захтев цркве, да човек открије слабост своју, коју прикрива маском моћи.

Исповест је захтев цркве, да човек отвори гној душе своје, који он вештачки замазује спољашњим мирисима.

Исповест је захтев цркве, да човек који игра улогу прекрасног витеза, покаже себе као грбоњу, кавак се он интимно и показује себи самом.

Нико не иде лекару, да му се похвали својим здрављем, но да му покаже труло место на своме здрављу. Исто тако, нико не иде исповеднику, да му се похвали својом праведношћу, но да му саопшти неку опасну пукотину на својој праведности.

Када човек прелази праг лекарев, он оставља сву охолост пред вратима лекаревим, да би је поново узео собом при повратку међу људе. Када човек полази на исповест, он мора оставити сву охолост пред вратима цркве. Благо њему, ако је ту и заборави при повратку међу људе. Дај Боже, да при изласку промени штап, и да место охолости узме смиреност за поштапач у животу.

*"Мисли о добру и злу"
Свешти владика Николај
охридски и жички*

ИПАК, КО ЈЕ КРИВ?

Читајући овај број "Православног светионика", човек би могао да помисли како су за белу кугу код нас криви само они који су је планирали тамо где се такве ствари планирају, у леденим лабораторијама "врлог новог света" последње глобализације. Али, нико то не би могао да уради да ми сами нисмо желели да нестанемо. А желели смо тако што смо се одрекли Бога и светиња, а окренули се идолима савременог света: "сексуалном ослобођењу", еготизму малих породица, комфорту који је "немогућ" у многодетној породици. Пошто је погажен основни хришћански морал, пошто се у оквиру Титове комунистичке револуције запевало: "Мој колега, демократија је / љуби цуру, не питај чија је", дошле су бурне седамдесете године 20. века, а са њима пораст стандарда и рађање једног, највише двоје деце... И данас нико ко неће не мора да користи контрацептивна средства и пије пилуле за

абортус, које производи фирма веома активна у производњи отрова за Хитлерову Немачку.

Што се наше државе тиче, ми је имамо само на папиру. Иначе, немамо је. Цела прича о држави своди се на делатност незнавених "супермена" који себе зову политичарима, и који су Србију претворили у црну рупу која прождире сваки смисао и сваку светлост наде. Али, и ти политичари су нам дати, по допуштењу Божијем. Између осталог, и зато што смо повели (и још увек водимо) рат против својих нерођених.

Ако се не вратимо Богу и себи, ускоро нас неће бити. Зар се другачије и може очекивати у времену у коме нам је разврат био важнији од породице и лична удобност од деце?

Владимир Димитријевић

Архимандрит Спиридон
Христос у руским тамница
 (одломак)

Тај човек је био дубоко пројет осећањем сопствене греховне кривице. Сваки пут кад сам долазио у робијашницу, он није причао ни о чему другом, него само о својим гресима. Страховао је да његови греси не надјачају Божије милосрђе према њему. Обељен седим власима, карактером је био као дете. По свој прилици, боравак у робијашници довео га је до овог детињег стања духа. Ево шта ми је испричao: "Знате, баћушка, Бог ме је казнио због мог гадног развратног живота. Ах, какав сам ја душегубац, баш душегубац! Са једним доктором пуних двадесет и седам година сам вршио абортусе. Испрва ме је било страх од Бога и сопствене савести да се бавим тим послом, па сам често о томе разговарао са својом женом у намери да напустим ту радбу. Али моја жена није била Рускиња, него покрштена Јеврејка, и није хтела о томе ни да чује. Чим јој и поменем

нешто тако, она ми стане говорити о деци, о њиховом школовању, о томе како нам је стан мали, како треба да купимо себи кућу, како треба негде у

граду да отворимо дућанчић, па удари у кукњаву. А ти слушаш, слушаш и онда отпљунеш, па наставиш да радиш исто што и раније. За све године бављења тим послом накупило се код мене хиљаду и тридесет, а код доктора хиљаду и двеста. Ето како смо се ми трудили у нашој ради.

Било је и таквих пациенткиња које су нам плаћале петсто и више рубаља. Једном сам пао у постельју и мало је недостајало да умрем од трбушног тифуса. Ту ми се пробудила савест и почeo сам са сузама молити Бога да ме подигнс, и ако оздравим, да се више нећу бавити том работом. После три месеца оздравио сам и стао на ноге. Но жена и доктор су ме принудили да се опет латим истог посла. Једном смо код једне богате жене

вршили 6-месечни абортус. Када га је доктор ставио у "карлицу", ја се сав најежих, би ми жао тог живог детенџета и ударише ми сузе на очи. Касније, када смо доктор и ја прекинули ту срамну работу, нисам издржао да га не упитам: "К. В., кажите ми, молим вас, зашто ме савест мучи у вези тих абортуса? Знате ли колико смо дечице послали на онај свет!" Доктор се грохотом насмејао када је од мене чуо оно што је, по његовом мишљењу, било најобичније сујеверје. "Питајте ви о томе своју жену и видећете да ће вам она рећи исто што и ја. Ви сте, рекло би се, образовани - настави доктор - а не схватате неке најосновније истине. Узмите само микроскоп и погледајте ту масу сперматозоида који се на хиљаде, и без нас, по самој природи, избацују на слободу. Осим тога, колико си ти сам избацио тих малих душица и малишана? Шта ту онда петљаш савест? Човек је - грудва материјалних стихија које су се спојиле и образовале ову или ону форму према својим саставним елементима. Ето, то је све." Ма колико се доктор трудио да ме увери како је вршење абортуса за велике своте новца добро дело, ја му у души нисам веровао. Нисам му веровао зато што су сви интелектуалци, а нарочито лекари, потпуно одбацили веру у Бога као Творца природе. Поседео сам код доктора два сата, па сам отишао код једне пациенткиње и након тога се вратио својој кући. Нисам ни стигао да уђем у стан, а жена је толико била бесна на мене да је узела ноћну посуду и бацила је на мене, псујући ме на сва уста.

Нисам издржао него узех

флашу испод стола и ударих је њоме право у слепоочницу. После десет минута већ је издахнула. Размишљао сам, размишљао, и убио свог петого-дишићег синчића. Мислио сам овако: мене ће послати на робију, мајке нема, остаће сам... и одлучих да га убијем. Мене су, не знам зашто, осудили само на 18 година робије. Знате, баћушка, када легнем да спавам, пред очи ми изиђе велика удолина, налик језеру, и њено се дно подиже навише, а то дно су - све сама деца. Једни су тек замеци, други већ имају неки облик, трећи су већ потпуно уобличени... а међу њима се налазе моја жена и мој петого-дишићни син, и сви они језичке своје плаве на мене и својим ручицама ми прете. Ах, какав ме кошмар прати по сву ноћ. Пропала је моја душа, пропала! Затвореник заплака. Убедио сам га да се исповеди и причести Св. Тајнама и да се што чешће моли Богу. Шест месеци након тога он је умро. Убеђен сам да ће његово покајање Бог прихватити.

*превод са руског
Родољуб Лазић*

Сујета

Као што трешња не доноси плода пре него отресе цвет, тако ни човек не може донети плода духовног док не отресе са себе телесну сујету и спољашње кинђурење.

*"Мисли о добру и злу"
Свети владика Николај
ахридски и жички*

Акатист покајаних жена које су убили децу у утроби својој

Кондак 1.

Јагње Божије, Које узимаш грехе света, почуј јаук мој и обазри се на тугу срца мога, узми моје тешко греховно бреме, Ти Који носиш немоћни наше. Прими ме у покајању, Теби припадам, Тебе молим и из дубине душе Те зовем: Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Икос 1.

Боже и Господе! Твоје сам створење, но авај мени, у Рају учињен Адамов грех живи у мом телу, и ја му као робиња усрдно служим, зато те молим:

Помилуј ме, Творче свега Горњег!

Помилуј ме, Саздатељу природе доње!

Помилуј ме, Владико Сила небеских!

Помилуј ме, Управитељу твари телесних!

Помилуј ме, Промислитељу свега!

Помилуј ме, која сузе због грехова својих Теби приносим!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 2.

Владико Свемилостиви, како оваква гнусна грешница смем да приступим Теби са молитвом својом, јер преступивши заповест Твоју, коју си ми Ти заповедио преко Мојсија, пророка Твога: Не убиј - ја сам убица. И авај, бездушна сто пута, змијине Ѯуди, нисам дала својим чедима да угледају светлост, прождрла сам их, ја, окајана, немилосрдно сам лишила своја чеда не само чулне, већ и истините Светlostи, Господа нашег Исуса Христа, кроз Тајну Крштења што оживљава! И ради привременог телесног покоја, избегнувши много деце ја сам их у утроби убијала. И зато, помрачена овим и многим безбрјним гресима, надам се само на милост благости Твоје, и са смелошћу Ти узвикујем: Алилуја!

Икос 2.

Презревши речи Твога живота, Господе, и по воли срца свог идући, од саме младости своје, па до овога дана, сада када знам да сам згрешила, и да сам крива пред Тобом, у покајању те зовем, Дарежљиви Спасе мој:

Помилуј ме, јер сам у безакоњима зачета!

Помилуј ме, јер сам у гресима рођена!

Помилуј ме, јер заповести Твоје не сачувах!

Помилуј ме, јер се благодати Твоје лиших!

Помилуј ме, јер се за спасење своје нисам трудила!

Помилуј ме, јер сам замкама страсти уловљена!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 3.

Добро је и лепо живети са браћом заједно, кад друг друга љуби, као што си нам Ти заповедио, Спасе наш, јер онај који се гневи на брата свог - убица је. Ја сам она која је гневом својим превазишла све од века рођене, нарочито убице, чије жртве су биле различитих живота и узраста и због различитих узрока убијене. А ја сам, окајана, лишила живота оне, који тек што су добили у времену живот од Тебе, Даваоца живота, постојања ради. Али их ја у безумљу свом, без жалости отргнух још у утроби својој, без страха Божијег, одбацивши Твоју вољу и Тобом благословени дар материнства. Својевољно сам их

истргнула из стваралачких руку Твојих, невина чеда моја, и пред очима Твојим не стидећи се, убијала их. Но њихова је судбина у десници Твојој, Господе, а грех је мој предамном изронио. Теби се Јединоме кајем, и молим Те, Благи, управи стопе моје на пут покајања, да са свим покајаним грешницима запевам Теби: Алилуја!

Икос 3.

Једино Ти људску немоћ знаш, зато све моје падове у грех и грехове младости моје не помени, а од оних тајних очисти мене, која Те зовем:

Помилуј ме, велику грешницу!

Помилуј ме, преступницу Твога закона!

Помилуј ме, прекршитељку Твога завета!

Помилуј ме, иако сам Теби, Владики мом, овим злом рану задала!

Помилуј ме, дошавши Теби у покајање у једанаesti час!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 4.

Животодавче, Цару Небески, дођи и усели се у мене, гресима упрљану, и очисти ме од сваке нечистоте, и спаси, Благи, душу моју, да Ти спасена кличем: Алилуја!

Икос 4.

Заблудех као овца изгубљена, дозови ме, робињу Твоју, Боже мој.

Удаљих се од заповести Твојих у непроходну шуму страсти и својевољности, спаси ме, недостојну, јер пред Тобом топло јецам, молећи и вапијући:

Помилуј ме, својевољним гресима оптерећену!

Помилуј ме, страстима омрачену!

Помилуј ме, гордошћу обузету!

Помилуј ме, завишћу измучену!

Помилуј ме, неправдом испуњену!

Помилуј ме, јер Ти не желиш смрт грешника!

Помилуј ме, убицу својих чеда, и то с предумишљајем!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 5.

Где Ти хоћеш, Свемогући Боже мој, тамо побеђују и закони природе! Победи у мени живућу грешковну природу моју, и њену силу што ме вуче греху, јер си Ти Творац свега и Создатељ света. Божанственом благодаћу Твојом дух прав обнови у утроби мојој, не одбаци ме од лица Твога, и Духа Твога Светога не одузми од мене, и скини праведно постављен на душу моју смртни печат чедоморке, постављен правосуђем Твојим по шестој заповести закона Твог: "Не убиј". Обнови поново, гресима мојим прекинут, Твој вечни завет са нама, Господе, и поврати прећашње врлине, кроз грех изгубљене, да Те слободно прослављам, кличући: Алилуја!

Икос 5.

Ко је сагрешио икада колико сам сагрешила ја, окајана, и који грех не учиних, које ли зле не замислих у души својој? Но са раскајаним срцем и са сузама Ти прилазим, Свемилостиви, вапијући:

Помилуј ме, неверну робињу Твоју!

Помилуј ме, од грехова обамрлу!

Помилуј ме, ближњега mrзитељку!

Помилуј ме, јер речју и делом повређивах!

Помилуј ме, савешћу мучену и жежену!

Помилуј ме, убицу деце, Ироду сличну!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 6.

Зрацима благодати Твоје, Господе, просвети одећу душе моје, Даваоче Светlostи, и спаси ме, да Ти запевам радујући се: Алилуја!

Икос 6.

Велика је множина мојих сагрешења, Господе Христе, и као ноћ је мрачан сав живот мој, али не очајавам због милосрђа Твога, Спасе мој, и као Давид вапијем Ти:

Помилуј ме, јер у лењости сав живот свој пруживех!

Помилуј ме, јер на молитви за грехе не ревновах!

Помилуј ме, неблагодарну за Твоје благе опомене да се покајем!

Помилуј ме, јер закон Твој не поштовах, и заповести не чувах!

Помилуј ме, јер свет и све што је у свету заволех!

Помилуј ме, јер у сујети земаљске дане свога века проведох!

Помилуј ме, јер подржавана законом овога века и гадећи се Тобом благословеног материњства, убиство деце изврших!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 7.

На небо очи своје подижем к Теби, Речи Божија, али смртна природа моја вуче ме доле, Спасе мој, саздатељу Неба и Земље и свега што постоји. Научи ме да по горњем и мислим и чиним, да Ти победнички увек срцем и устима кличеш: Алилуја!

Икос 7.

Око ми је лукаво и испуњено сваком нечистотом и преварама овог света! Крива сам - преварена, зато Те молим, Свеблаги, одврати очи моје да не виде овосветске заблуде, и да молећи се, овако Тебе зовем:

Помилуј ме, јер жудим да Ти верно служим!

Помилуј ме, јер желим да се поклоним Теби у духу и истини!

Помилуј ме, јер сузе свог покајања као жртву због грехова мојих Теби приносим!

Помилуј ме, опроштај за убиство чеда својих страсти од Тебе очекујем!

Помилуј ме, јер скрушеноплачам због тешких и смртних својих

сагрешења!

Помилуј ме, убицу - криву Божанском и људском суду!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 8.

Поштеди ме, Господе, Спасе мој, Ти Који си дошао у свет да грешнике спасеш, од којих сам најгнуснија ја. И молим Те, Свемилостиви Боже мој, приклонивши се милостиво благој милости Твојој, услиши срдачне уздахе моје; прими изворе суза мојих, и топле молитве, Спасе, душе моје, да Ти запевам: Алилуја!

Икос 8.

Разбојничке зле помисли ме нападоше, уснула је савест моја, авај мени, лишила сам се светле одежде, дате ми на крштењу мом, због гнусности и грехова мојих. Откад убиство чеда изврших, од врлина обнажена све досада бивам. Ипак, веома настојим да узведем очи своје горе, јер су доле оборене због множине љутих дела, учињених пред Тобом, Господе, и због тога Ти вапијем:

Помилуј ме, смртни сам грех учинила!

Помилуј ме, до сада у гресима замрлу!

Помилуј ме, сваком ругобом преиспуњену!

Помилуј ме, противприродним пороцима запретену!

Помилуј ме, јер чистоту девства свог не сачувах!

Помилуј ме, јер благочести-

вог материинства себе лиших!

Помилуј ме, јер из утробе
своје чеда своја пре времена изагнах!

Господе мој, Господе, Радо-
сти моја, помилуј ме палу!

Кондак 9.

Подам ми потоке суза, Боже
мој, да плачем због грехова мојих, и
да у тим сузама нађем наду на Твоју
милост према мени; па да Ти радосно
запевам: Алилуја!

Икос 9.

Тело сам своје упрљала
одвратним делима, душу своју
помрачила својим ружним помисли-
ма, немоћно је тело, у немоћи је и
душа моја. Теби, Јединоме незлопам-
тивоме, Милосрдном Судији и Богу
мом припадам и молим се:

Помилуј ме, убицу, јер
сећање на судбину побачених чеда
мојих приводи ме у трепет и ужас, и
неизречено удивљење: Како ме,
Милосрдни Господе и Судијо Пра-
ведни, трпиш и помажеш ми, слуш-
кињи ада, јер си до овога дана и часа
на све начине очекивао моје пока-
јање!

Помилуј ме, јер иако често
обећавах да ћу се исправити, поново
се враћах гресима, као пас на своју
блъвотину!

Помилуј ме, јер многобројна
убиства изврших!

Помилуј ме, јер сам без стра-
ха Божијег и материнске љубави
према деци свирепо чеда своја рас-
трзала!

Помилуј ме, својом самово-

љом грехе чинила!

Помилуј ме, јер сам дух свој
дрским помислима упрљала!

Помилуј ме, јер греховни
живот свој и до данашњег дана
проводим!

Господе мој, Господе, Радос-
ти моја, помилуј ме палу!

Кондак 10.

Рањена преваром овог света
пала сам пред њим на колена,
презревши Божији закон, забора-
вивши обећања своја дата на крште-
њу и извршивши један за другим своје
преступе, на које ме је наводио свет, ја
сам на kraју достигла врхунац смрт-
них грехова - чедоубиство. Но рас-
крили ми загрљај Свој, Оче, Боже мој,
и похитај к мени, јер Ти на kraју
живота свог жртву хвале приносим,
вапијући: Алилуја!

Икос 10.

Блудници, убице, лопови, и
сви нераскајани грешници Царство
Божије неће наследити. Ја сам сваком
неправдом и свакаквим мрским грес-
има окаљала тело и душу своју, због
тога, ради душевне беде своје при-
падам Ти и зовем Те:

Помилуј ме, у благодатном
царству Новога Завета Твог рођену!

Помилуј ме, примљену у
Цркву, Тобом саздану!

Помилуј ме, запечаћену даро-
вима Духа Светога!

Помилуј ме, нахрањену Тво-
јим Пречистим Телом и Животвор-
ном Крвљу!

Помилуј ме, у Христа крште-

ну, у Христа обучену!

Помилуј ме, јер сам сва ова доброчинства одгурнула и порочни живот одабрала!

Господе мој, Господе, Радости моја, помилуј ме палу!

Кондак 11.

Целомудрени дух ми даруј,
Господе и Владико живота мога! Од
саме младости моје лишила сам се
добродетељи, сва сам се заробила
страстима, дух и душу укаљала и тело
обешчастила. Боже, богати даровима
и милосрђем! Не гнушај се да ме
очистиш, овако одвратну грешницу,
јер сам створење Твоје, помилуј ме, и
очисти ме од сваке нечистоте тела и
духа и удостој ме да са смелошћу
певам: Алилуја!

Икос 11.

Не одгурни, Господе, очекивање срца муг, које се узда у Тебе, и
не посрами ме пред Анђелима и људима на Страшном Суду Твом. Не осуди
ме тада по делима мојим, но по
милости Твојој опрости све греше
моје, јер Ти вапијем:

Помилуј ме, јер срце нечisto
имам!

Помилуј ме, демонским дели-
ма заробљену!

Помилуј ме, у гресима рође-
ну, крштењем умивену и опет као
свиња у безакоње палу!

Помилуј ме, сваки грех учи-
них, сваке казне сам достојна!

Помилуј ме, Создатељу мој, и
у покајању прими ме палу!

Господе мој, Господе, Радо-

сти моја, помилуј ме палу!

Кондак 12.

Ширином љубави Твоје,
Боже мој, покриј све грехе безакоња
мог, примивши покајање моје, да Ти у
љубави увек кличем: Алилуја!

Икос 12.

Младост ми прође у безумљу
мом, сав живот свој проживех у грес-
има, у лењости и непокажаности, но
старост моја, ужасом смрти и неу-
митног Суда Твог, приводи ме пока-
јању. Не одгурни ме, Спаситељу мој,
иако у једанаести час приђох у
очински загрљај Твој, јер Те зовем,
кајући се:

Помилуј ме, иако Ти крв
невине деце моје вапије, сведочећи
моје убиство!

Помилуј ме, Боже мој, приро-
дом Тројични!

Помилуј ме, Господе, мило-
срђем Предивни!

Помилуј ме, Владико, у на-
шашм сагрешењима Дуготрпљиви!

Помилуј ме, Царе Свети, што
немоћи исцелујеш!

Помилуј ме, Пуни љубави,
Ти што очајне грешнике љубављу
грејеш!

Помилуј ме, Свемогући, Који
носиш немоћи наше!

Господе мој, Господе, Радо-
сти моја, помилуј ме палу!

Кондак 13.

Јавиће се знамење Сина
Човечијег на небесима, Пречасни и

Животворни Крст, у дан оног страшног Другог доласка Судије живима и мртвима, Сина Божијег, и тада ће заплакати сва племена земаљска. О, Господе Исусе Христе, Спаситељу и Судијо наш, и Царе свих! Дај ми пре онога дана сузе покајања, да топло плачем због мојих злих и погубних дела, јер душу своју ојадих и Пречисту Крв Завета Твог срамно погазих! И да тада, помилована и спашена, са Ангелима и са свима Светима и Праведнима запевам Теби: Алилуја!

(*Овај кондак се чита три пута, па затим ионово: икос 1. и кондак 1. и онда молитве, на крају).*

Молитва прва

О Владико Господе Исусе Христе, Сине Божији! Из велике благости Твоје, ради нас људи и ради нашега спасења, обукао си се у тело, распет и погребен био, и Твојом Пречистом Крвљу избрисани су греси наши и обновљена је изопачена природа наша. Прими моје покајање због учињених грехова и услиши мольење моје: Сагреших, Господе, Небу и Теби, речју, делом, душом и телом и мислима ума мог. Заповести сам Твоје прекришила, не послушах заповест Твоју, прогневила сам доброту Твоју, Боже мој, но Твоје сам створење, не очајавам због спасења, већ безмерном Твом милосрђу смело прилазим и молим Ти се: Господе! У покајању ми дај скрушену срце и прими мене која Ти се молим, дај ми добру мисао, дај ми сузе умиљења, дај ми по милости Твојој да поставим

добар почетак. Помилуј ме, Боже, помилуј ме палу, и помени ме, грешну слушкињу Твоју у Царству Свом, да певам Твоје Свето Име, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Молитва друга

О, Боже Премилосрдни, Исусе Христе, Испукитељу грешних, ради спасења човечијег рода Ти си оставило, Свемилостиви, преславна Небеса, и насељио се у ову плачну и многогрешну долину. Ти си примио на Своја Божанствена рамена немоћи наше, и понео си болести наше! Ти, о, Страдалче Свети, рањен си био због грехова наших, и зато Ти ми, Човекољупче, узносимо наше смирене молбе. Прими их, о, Преблаги Господе, и снисходи нашим немоћима, грехове наше не помени, и гневну намеру узвраћања због грехова наших одврати од нас. Крвљу Твојом Свечасном обновивши палу природу нашу, обнови, Господе Исусе Христе, Спаситељу наш, и нас, иструлеле у греху, и утеши срца наша радошћу праштања. Вапијемо и безмерним сузама кајања припадамо Твојим стопама и Твом Божанској милосрђу: Очисти нас све, Боже наш, Божанској благодати Твојом од свих неправди и безакоња живота нашег да у светињи Твога човекољубља усхвалимо Свесвето Име Твоје, са Оцем и Преблагим Животворним Твојим Духом, сада и увек и у векове векова. Амин.

Молитва Пречистој Владичици Богородици

Отвори нам двери милосрђа,
Благословена Богородице, да не по-
гинемо ми који се у Тебе надамо, него
да се Тобом избавимо од беда јер си
Ти спасење рода Хришћанскога.

Радуј се, Једина Пречиста
Мати, јединог Створитеља, Господа,
Бога и Спаса нашег, Исуса Христа!

Буди ми заштитница у дан
Страшнога Суда, када станем пред
престо праведног Судије, да се избавим
огњених мука Твојим молитвама,
Једина Благословена (поклон и отпуш-
ст).

Пресвета Богородице, спаси
нас!

Молитва верујућих мајки Милосрдном Господу за намерно убијену децу у својој утроби

Помени у Своме Царству,
Човекољупче Господе, одбачена чеда
Твојих слушкиња, која су у утроби
православних мајки неочекивано ум-
рла због случајних дејстава, или због
тешког порођаја, или због неке непаж-
ње, или свесно убијених, не прим-
ивши Свето Крштење Крсти их,
Господе, у мору милосрђа Твога, и
спаси неизмерном Твојом благодаћу,
а мени грешној (име) која сам
извршила убиство чеда у утроби сво-
јој, опрости, и не лиши Твога милосрђа. Амин.

Боже, милостив буди мени
грешној! (земни поклон)

Господе, помилуј чеда моја,

која су умрла у утроби мојој, због
вере и суза мојих, ради милосрђа
Твога, и не лиши их Твоје Божанске
светlostи. Амин.

Правило:

1. Молити се за опроштај гре-
ха цео живот.
2. Сваког понедељка читати
цео акатист до kraja живота.
3. Свакодневно читати моли-
тве на kraju акатиста (прву и другу) са
земним поклоном, до kraja живота.
4. Палити свећу за у утроби
уморено чедо (чеда) до kraja живота.
5. Давати милостињу за те
душе.

Лаж дели од Бога

Од Бога нас не двоји истина
него лаж, и само лаж. Речи, да нас
истина двоји од Бога значи исто што
и рећи, да нас Бог двоји од Бога.

Лажне мисли и лажне речи,
лажни осећаји и лажна хотења - то је
сума лажи, која нас одводи ка неби-
ћу, илузији и богоодрећењу. Са тога
пута, распута, авај, нема повраћаја
без великог земљотреса у животу
човековом, када човек пада слеп на
земљу, као Савле, и када га Бог диже
из прашине и немоћи, и отвара му
очи за обратни пут.

*“Мисли о добру и злу”
Свешти владика Николај
охридски и жички*

Одговори свештеника

ЗАШТО СМО ЗАБРИНУТИ?

Шта нас све чека и чему да се најдамо? Јасно је да боље неће бити. Шта ће бити сутра, какве нас још чекају катастрофе - када не буде стварје, гаса, озрева - што ми већ видимо последњих година у чишавим реонима наше земље?

П. Сухоњин, с. Колуђино
(Владимирска област)

Одговор: Откуда код нас недостатак поверења према Богу? Зашто је наш живот тако пун брига, зашто је наша вера тако слаба? Зато што ми нисмо јасно учинили наш избор. Зато што ми, како каже Јеванђеље, хоћемо да служимо Богу, али и мамону.

Немогуће је рећи да ми немамо вере у Бога. Но, та вера није све-

цела (неподељена). Због раздељености нашег срца и настаје наша забринутост (узнемираност).

Беде о којима Ви пишете заиста се могу дрогодити. И чиме нам тада може помоћи вера у Бога? Ја мислим да нам она може помоћи у двоструком смислу. Прво, како каже псалм:

"Бејах млад и остарих, и не видјех праведника остављеног и потомке његове да просе хлеба" (Пс. 36, 25).

И друго, *ко се ослања на Бога, тај не тражи обавезно устешан живот*. Он пре бира пут скромности и мира. Успех је ненасити господар. Ко њему служи, никада ничег неће имати доволно, али ће имати много брига.

Пре неколико година, по позиву православног свештеника, био сам у Америци и тако се упознао са православним Грком, бившим милионером. Он ми је са узбуђењем испричао како је велика милост Божија била за њега, губитак богатства. До тада он није виђао белог дана, ноћу и дану зарођен у свој бизнис, а онда је увидео да постоје небо, птице, дрвеће, уметничке ризнице. И најглавније - Црква - у коју он сада има могућности да иде скоро сваки дан. Но, ствар није у томе. Он је и раније био верујући човек, но како је раније било код њега тобоже више спољних снага за служење Богу и

људима, то је он сада осетио у своме животу, неупоредиво скромнијем, присуство силе Божије.

Ко се узда у Бога, тај ће бити задовољан и са малим. И имаће мир у души. Ко се буде старао да угоди Богу, тај ће свагда увиђати у својем опиту како је спреман да нам помогне Бог, чак и у најмањем и најсвакодневнијим стварима; и колико нам Бог даје да осетимо да је Он наш Отац, Који се стварно брине о нама, водећи нас кроз "многе невоље" у Своје Царство.

Немогуће је са захвалношћу примити од Бога велика искушења, немајући у срцу Божије благодати. А пут ка њеном стицању води кроз учење о тајни целосног хришћанског живота. Ко љуби Бога и зна за његову благодат, тај ће се све више устремљивати ка Њему, благосиљајући Га за сва лишавања, па чак и за одузимање живота. Зато што Пасха Христова - није само Крст, него и Вајкрење.

НОВА ГОДИНА

*Можда сам ја расположен
свише филозофски као и многи уочи
Нове године, али за мене представља
задонетку зашто овај празник величина
празнује са таквим весељем када
знамо да смо се сви са огласком старе
године још више приближили највећој
жалости - смрти.*

А.Пойлавској, Москов. област

Одговор: У раном детињству и дубокој старости ми осећамо приближавање Нове године просто физички. Нова година је за све људе

нарочито топао празник - она је као пролеће у сред зиме и сви се осећају свечано, а зло као да се удаљује. Ма колико човеку било лоше код њега се буди нада, незнано откуда, да се може десити чудо и да ће добро победити. У предновогодишње дане човек као да помало лети. Шта означава ова поезија и откуда то осећање обновљености, као да се сваки од нас подмилађује а не да постаје старији за још једну годину?

Дакле, још за једну годину се скратио наш живот и можда ће наступајућа година бити за некога од нас последњом годином живота. Још за годину се скратио наш живот, али још за годину смо ближи вечности. Ето где је одгонетка овог празника. Можда младост очекује још заслепљујуће новине земаљских дарова, но зрелост зна да се све понавља. Шта је било, то ће и бити; шта се чинило, то ће се и чинити и "нема ничег новог под сунцем".

На земљи је заморно понављање, али са сваком годином ми се приближавамо оној вечној новој, бесконачној новини, која је од Бога и вечности. Чак и у рату, под бомбама, у смртој опасности, људи не могу, а да не дочекују Нову годину. "Ја хоћу да доживим макар до Нове године" - говори безнадежно болесни, да би осетио ону предновогодишњу лакоћу и радост. Нова година је празник свих људи. Бесмртна душа сваког човека, која је по природи хришћанска, чак и несвесно осећа тајну - но само хришћани разумеју шта она значи. Нова година је као Божић за оне који не знају за Бога, а нама хришћанима је дато да видимо како вечност ступа

у време, откривајући значај нашег пребивања на земљи и вредност људског живота у Христу Богу.

Толико је жалости и зла на нашој земљи и ми знамо да у новој години не можемо избећи нове беде. Но, ма шта се десило - на Нову годину свима се нуде дарови, свакоме се даје нова могућност. У Новој години је присутан некакав блесак и сваки човек као да је озарен невидљивим сунцем. Срећна Нова година, пуно среће! Нека све рђаво и стара срећа оде - јер је била сувише слаба и нека дође нова радост! Мрачно је на земљи, но оно што освештава за тренутак све људе и оно што гори у срцима оних који љубе Бога, веће је од онога што је у свету. У свету испуњеном очајањем хришћанин живи надом и зато што живи надом, он може побеђивати сва искушења. За хришћанина боље је увек напред. Напред су особена искушења, зато Црква благосиља долазећу годину победом Христовом над смрћу.

О СМИРЕЊУ

Много је већ казано о смирењу руског човека којим је руски народ више од свега угодио Богу. Но, сада се дешава да се ова особина окреће проптив њега, што се више не зна је ли смирење врлина или недостатак?

Б.Сиројев, г. Тосно

Одговор: Човекови недостаци су само продужетак његових врлина. Св.оци уче да само добро има природу, а зло је нема. Све Богом саздано "беше добро". Све зле особине у

човеку су разобличавање (изопачавање) природе дате човеку Богом. Једне исте особине, једни исти дарови дејствују различито у зависности од тога јесу ли сједињени са тајном Ваплоћења или не, присуствује ли у њима Бог или ђаво.

Ви говорите о смирењу руског човека. Сам Господ говори да ми од Њега треба да се научимо смирењу, пре свега. Но, ми видимо да ако народ није сједињен са Христом, то се смирење превраћа у ропство.

Или љубав западног човека према слободи. Апостол Павле каже: "На слободу сте призвани" (Гал.5,13). Но, само "где је Дух Господњи, тамо је слобода" (2.Кор.3,17). Без овога се слобода превраћа у сведозвољеност, која поништава сва морална ограничења. "Обећавају им слободу, а и сами су робови покварености, јер од кога је побеђен томе и робује" (2.Петр.2,19).

*превод са руског
Небојша Ђосовић*

*одговори првијереја Александра
Шарџунова на питања мирјана
из књиџе "Последње оружје"
и часописа "Руски дом"*

Излазак овог броја омогућили:
г. Владимир Димитријевић,
архимандрит Венијамин
(манастир Преображење),
Никола Кубуровић

Гладна душа

Све најскупље има ствари
ал' се стално буни, жали.
Кажи, дете, оцу, мајци,
шта још теби нисмо дали?

Ствари душу не засите,
душу сити Бог на небу
и када ме већ питате –
родите ми једну бебу!

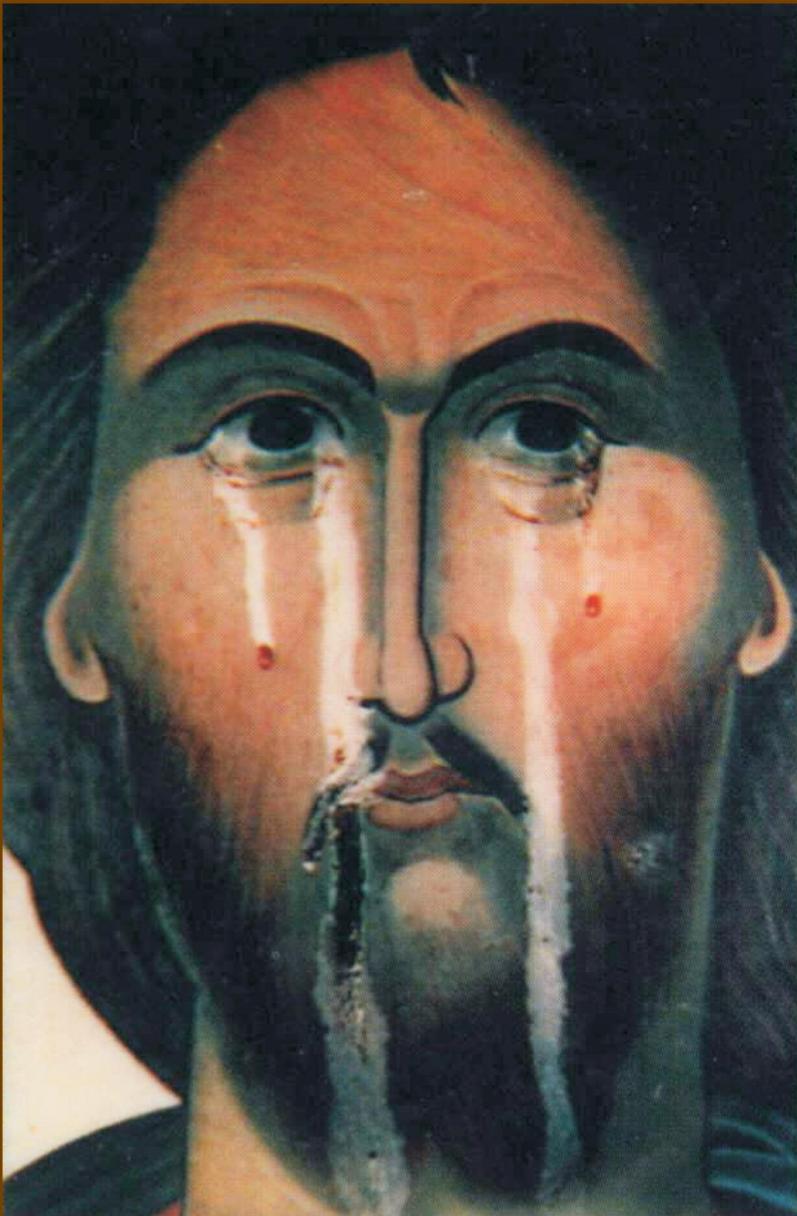
Лидија Поповић

“Даће добри Бога – песмице за децу”

Христова икона која точи сузе

(икона се налази у Америци)

А гледајући људе сажали Му се, јер бијаху сметени
и расијани као овце без пастира.

Свето Јеванђеље по Матеју, глава 9, 36.